

A black and white portrait of a woman with dark hair, wearing glasses and a bindi. She is looking slightly to the left of the camera. The background is dark and textured.

நா. 15 ஆகஸ்ட் '95 :

சுசீரியர்: ஏடாமினிக் ஜீவா

RANI GRINDING MILLS

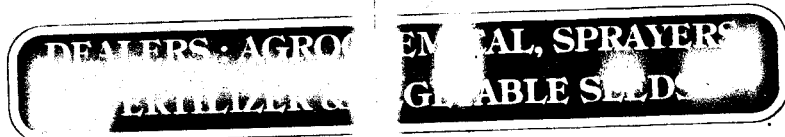
219, MAIN STREET,
MATALE.
SRI LANKA.

PHONE : 066-2425

VIJAYA GENERAL STORES

(AGRO SERVICE CENTRE)

No. 85, Ratnajothy Sarawanamuthu Mawatha.
(Wolfendhal Street,) Colombo-13

PHONE : 27011

'Mallika' Progressive Monthly Magazine

252

ஆகஸ்ட் — 1995

30 - வது ஆண்டு

வாழ்த்துக்கள் பலிதமாகும்

'மாசா மாசம் உங்களையெல்லாம் நேரில் வந்து சந்திப்பவன் நான். ஆண்டுக்கொரு தடவை நீங்கள் என்னைத் தேடிவந்து சந்திக்கக் கூடாதா?' என்ற எனது மன ஆதங்கத்தைப் புரிந்து கொண்ட பலர், 27-6-95 அன்று மாலை மல்லிகைக்குத் தேடிவந்து என்னை வாழ்த்திவிட்டுச் சென்றனர்.

அன்று எனது 69வது பிறந்த நாளாகும். இது வெறும் தனி மனிதப் பாராட்டாக இருக்கவில்லை. பிறந்த நாள் ஞாபகார்த்தமாக ஏதாவது ஆக்கபூர்வமான ஒன்றை உருவாக்கித் தருவது எனது வழக்கம். இந்தத் தடவை மட்டக்களப்பு முதுபெரும் எழுத்தாளரான பித்தன் அவர்களுடைய சிறுகதைத் தொகுதியை வந்திருந்தவர் களுக்குக் கையளித்தேன்.

மல்லிகையை— குறிப்பாக என்னை— ஆத்மார்த்திகமாக நேசிப்பவர்கள் பலர் நேரில் வந்திருந்து என்னை மனசார வாழ்த்தியது எனக்குக் கிடைத்த பாக்கியங்களில் ஒன்று என மெய்யாகவே கருதுகின்றேன். வரமுடியாதவர்கள் கடித மூலமும் வாழ்த்து அட்டைகள் மூலமும் அன்பைப் பொழிந்து தள்ளியுள்ளனர்.

நீங்கள் காட்டிய அத்தனை அன்புக் கருசனைக்கும் என்னை நான் தகுதியுள்ளவனாக்கி வாழ்ந்து காட்டுவேன் என வாக்குத் தருகின்றேன்.

மனசில் புதிய தெம்பு, என்னை மனசார நேசிக்க இத்தனை நெஞ்சங்களா? என்ற இன்ப அதிர்ச்சி. சிறு துண்டு அழைப்பை ஏற்று அன்று சாயங்காலம் திரண்ட கூட்டத்தினரைப் பார்த்து மகிழ்வு. அர்ப்பணிப்பு உழைப்புக்கு என்றுமே மகிமை உண்டு என்ற பாடம். பிறந்த நாள் பரிசே இதுதான்.

கடைசியாக ஒன்று. கிட்டே காதைக் கொடுங்கள், சொல்லுகின் தேன். இந்த இதழில் இருந்து மல்லிகையின் விலை ரூபா 15.

— டொமினிக் ஜீவா

ஆறுமுகம் சிற்பாலயம்
ஈழத்தின் சிற்பக்கலை முன்னோடிகள்

சித்திரத் தேர்
அழகு மஞ்சங்கள்
எழிலான வாகனங்கள்
அற்புத சிற்ப வேலைகள்
தெய்வீக விக்ரகங்கள்

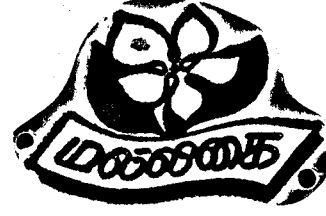
மற்றும்

அனைத்துச் சிற்ப வேலைகளுக்கும்
தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

சிற்பக்கலாமணி
ஆ. ஜீவரட்னம் ஆச்சாரி

ஆறுமுகம் சிற்பாலயம்

காளி கோயிலடி,
திருநெல்வேலி மேற்கு.
யாழ்ப்பாணம்.

**யுத்தம் பிரச்சினைக்கு
ஒரு தீர்வு அல்ல!**

முன்னோக்கிப் பாய்தல்— ராணுவ நடவடிக்கை எத்தகைய கொடிய நாசத்தை இந்த மண்ணில் விதைத்துள்ளது என்பதை நேரில் பார்த்தவர்கள்தான் சரிவரப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

எங்கு பார்த்தாலும் அவலப்பட்ட மக்கள்; எங்கு திரும்பினாலும் இழப்பின் கொடுமை; திரும்பிய பக்கமெல்லாம் சாவின் ஓலம்!

நவாலித் தேவாலயம் விமானக் குண்டு வீச்சால் சிதைக்கப் பட்டது. அங்கு பயத்தினால் தஞ்சமடைந்திருந்த நூற்றுக்கணக்கான மக்கள்— குழந்தைகள், பெண்கள், வயோதீபர் உட்பட, அக் குண்டு வீச்சுக்கு இரையாகிச் சின்னா பின்னமாகச் சிதறிப்போய் விட்டனர். சுற்றுப் பிரதேசம் முழுவதும் வெடிவடி. திரும்பின திசையெல்லாம் விமானக் குண்டு வீச்சு. மக்களின் இடப் பெயர்வு.

மக்களின் சாவோலம் விண்ணை முட்டியது.

இந்த யுத்த நடவடிக்கை தமிழ் மக்களின் அழிவுக்கே வழிகோலியுள்ளது எனச் சுருக்கமாகவே குறிப்பிடலாம்.— எனவே இந்தப் படுநாச யுத்தம் உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டும்.

கொல்லப்பட்டவர்கள், காயமடைந்தவர்கள், உடமைகளை இழந்தவர்கள் எனப் பாமர மக்கள் பரிதவித்து நிற்கும் காட்சியைத்தான் தினசரி இந்தப் பிரதேசத்தில் காண முடிகின்றது.

இப்படுகொலைத் தாக்குதலை— யுத்த வெறியை மிக மிக வன்மையாகக் கண்டிக்கின்றோம்.

இந்த யுத்த சம்பந்தமான விளைவுகள் பற்றி உண்மைக்குப் புறம் பான தகவல்களை அரசாங்கம் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வருவதால் இது சம்பந்தமாக உடன் விசாரணையை மேற்கொள்ளுமாறு அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றோம்.

எங்கும் எங்கும் எங்கும் பொது மக்களே பாதிக்கப்படுகின்றனர். ஏராளமான வீடு வாசல்கள் சேதமடைந்துள்ளன. இந்துக் கோயில்கள், தேவாலயங்கள் ஆகியன குண்டு வீச்சால் அழிக்கப் பட்டு ஊர் மனைகள் வெறிச்சோடிக் காணப்படுகின்றன.

எனவே யுத்தம் நிறுத்தப்பட வேண்டும். பரவலான யுத்த முயற்சிகளுக்கு ஓய்வு தரப்பட வேண்டும். யுத்தத்தினால் ஏற்படும் பேரழிவிலிருந்து தமிழ் மக்கள் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றோம்.

நான்', 'தாகம்'. 'ஆலய தரிசனம்', 'மலையும் மடப்பனையும்' 'குருவி கூவ மறந்ததோ' போன்ற நாடகங்கள் எல்லாமே நெகிழ்வுத்தன்மை கூடிய மோடிப்பாணியில் அமைந்திருந்ததை அவதானிக்க முடிந்தது. 'வான் விளிம்பில் ஒரு நட்சத்திரம்' அமெரிக்காவில் 'ஒன்சம் பிளேயை' நினைவு படுத்துவதாகப் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் கூறியது நினைவில் உள்ளது. குருவி கூவ மறந்ததோ' இலக்கியப் பேரவையின் பரிசைப் பெற்ற 'கோலங்கள் ஐந்தில்' அமைந்து வேறு பல நெறியாளர்களால் மேடையேற்றப் பட்டது.

கற்பித்தலில் இவர் எப்போதும் மாணவர்களின் விருப்புக்குரியவர். ஒழுங்கான வருகை, தெளிவான விளக்கம் முடிக்கும் திறன், ஒழுங்கான மதிப்பீடு ஆகியவை என்னைக் கவர்ந்தவை. க. பொ. த. உயர்தரப் பரீட்சையில் 'நாடகமும் அரங்கியலும்' பாடத்துக்கு 'A' பெற்றுக் கொண்ட நான் வேறு ஒரு இடமும் கற்கப் போகவில்லை என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். 1991ல் நடத்தப்பட்ட உலக ஆசிரியர் தின விழாவில் இவர் மாவட்ட மட்டத்தில் 'நல்லாசான் விருது' பெற்றதில் வியப்பில்லை.

ஒரு சதுரங்க ஆட்டத்தில் அரசன் எவ்வாறு அதி கூடிய சக்தியைப் பெற்றிருந்தும், அரசி பல தகைமைகள் பெற்றும், பரந்தும் தொழிற்படுகிறாளோ - அதே போன்றதொரு நிலையை இவரை ஆசிரியராகப் பெற்ற மகாஜனக் கல்லூரியும், யூனியன் கல்லூரியும் உணர்ந்தன (மகாஜனவில் இருந்து இவர் இடமாற்றம் பெற்றுச் சென்றதை மாணவர்கள் மிக வன்மையாக எதிர்த்தார்கள்.)

1989ல் நடைபெற்ற போட்டிப் பரீட்சை மூலம் அதிபர்தர உயர்வு பெற்ற இவருக்கு இப்போது தந்தையார் அமர்ந்த அதே கதிரையில் அமர்ந்திருக்கும் வாய்ப்பு! நிர்வாகப் பொறுப்பில் தற்போது இருப்பினும், நிலைக்களனாகிய துறை உளவியலே. நாடகம் என்பது மனிதனைத் தேட வேண்டும் என்று கற்பித்தவர். மனிதனுள் தேடலை நடத்த ஆசை கொண்டு உளவியலைப் படித்து, உளவளத் துணையாளர் பயிற்சியை முடித்து பேராசிரியர் தயா சோமசுந்தரம், அருட் திரு டேமியன் அடிகளார் போன்றோருக்கு உதவியாகப் போர்ச் சூழலில் துண்ப்படும் உள்ளங்களுக்கு ஆறுதல் தரும் அன்னையாகத் தொண்டாற்றுகிறார். யாழ். பல்கலைக்கழகப் புறநிலைப் படிப்புகள் அலக்ஸ் உளவளத்துறைப் பயிற்சி நெறியில் விரிவுரைகள் ஆற்றி வருகிறார். இவரிடம் இயல்பாக உள்ள நேர்மையும் இரகசியம் பேணும் தன்மையும் நேரத் தவறாமையும் இத்தொழிலுக்கு இவரைத் தகுதியாக்கியுள்ளன.

இந்த உயர்வுகள் பலவற்றுக்கும் உளரீதியாக இருந்து உடன் பட்டு உதவுபவர் அருணோதயக் கல்லூரி உப அதிபர் மகேந்திரன் அவர்கள் என்பதை மறுக்கமுடியாது.

இந்த மண்ணில் தனது ஆளுமைக் கூறுகளையும், ஆற்றல் களையும் முழுமையாக வளர்த்துக் கொள்ள முயன்று வெற்றி பெற்ற ஒரு சில பெண்களில் 'கோகிலா ரீச்சர் முக்கியமான ஒருவர்.

நாடகத்துக்காக கண்காட்சி ஒன்றைக் கடந்த ஐயன் மாத நடுப்பகுதியில் திருமறைக் கலாமன்றம், மன்ற அரங்கில் நடத்திப் பெருவெற்றி கண்டது. யாழ். நாடக வரலாற்றில் பரந்த அளவில் காத்திரமான நாடகக் கண்காட்சியாக இது அமைந்திருந்தது. துறை சம்பந்தப்பட்ட பலர் இதனால் பயன்பட்டனர்.

திருமறைக் கலாமன்றம் நடத்திய

நாடக அரங்கியற் கண்காட்சி

ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை

நாடகத்தின் தொட்டில் என வர்ணிக்கப்படும் கிரேக்க அரங்கு பற்றிய பகுதியில், 'கிரேக்க நாடக அரங்கு' அமைப்பை ஏதோ மலையடிவாரத்தில் அமைக்கப்பட்டதோ? என வியக்கும் வகை, பெரிதாக நுட்பமாக அமைத்திருந்தனர். ஆடுகளம், அதனைச் சுற்றி மூன்று பக்கம் படிப்படியாக அமைக்கப்பட்ட சுவைஞர்கள் அமரும் படிவரிசைகள் போன்ற பலவற்றை இலகுவில் புரிந்து கொள்ள இந்த அமைப்பு துணை நின்றது. இதனைச் சுற்றி படங்களாக, செய்திகள் கூறும் அட்டைகளாக பல தொங்கவிடப் பட்டிருந்தன. அரிஸ்ரோ பென்ஸ், ஈஸ் கலஸ், யுரிப்பிடீஸ் என்போரது படங்கள் விளக்கங்கள், மகிழ் நெறி நாடக முகமுடிகள் மற்றும் சிலைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. வார்த்தைகளால் விளக்க விளங்குவதை விட, இக்காட்சி பொருட்கள் மாதிரி அமைப்புகள் பலவற்றையும் பேசாமல் பேசின; பதியவைத்தன. விளக்கம் கொடுத்த இளைஞர், யுவதிகள் தெளிவாக வினாக்களுக்கு விடையளித்தனர்.

அடுத்த பகுதியில் ரோம நாடக அரங்கு மாதிரி வைக்கப் பட்டிருந்தது. சமவெளி அரங்காகக் காட்சித்தந்தது. 'பில்யேக்ஸ்' அளிக்கைகளின் வளர்ச்சி, ஊமம் என்னும் வகையில் நாடகம் விருத்தி அடைந்த போக்கு, மகிழ் நெறி நாடகம் பிரபல்யம் அடைந்தமை என்பன பற்றிய விளக்கங்கள் தரப்பட்டன. சாடிகளில், சுவர்களில் வரையப்பட்ட காட்சிப் படங்களும், உரோம அரங்கு பற்றிய நிழற்படங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

மத்திய கால அரங்கு பிரமாண்ட அரங்காக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரே வேளை பதினாறு களங்களில் நிகழ்வுகள் நிகழும் முறையில் அந்த அரங்கமைப்பு இருந்தது. எலிசபேத் கால அரங்கும் தெளிவான முறையில் செய்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஷேக்ஸ்பியர் நாடக அரங்கும் இதவே ஒரே நேரத்தில் மேல் கீழ் தளங்களில் நாடகக் காட்சிகள் நிகழும்வகை அமைந்த அமைப்புக் காட்டப்பட்டது. மேல் மாடிகளை அடுத்து இருபக்கமும் (மேலே) பிரபுக்கள் அமர்விடமும், அடிமட்ட மக்கள் அமருமிடம் கீழேயும் அமைந்த வகை சுட்டப்பட்டன. ஷேக்ஸ்பியர் வரலாறு, அவர்

எழுதிய துன்பியல் இன்பியல் நாடகப் பட்டியல் மற்றும் செய்தி கள் விபரமாக முன்வைக்கப்பட்டன.

அடுத்து யப்பான் நோஹ் பாவை அரங்கு, 'கபூக்கி' பற்றிய அமைப்புகள் பலவற்றையும் தெளிவுபடுத்தின. பரந்த வெளி உள் அரங்குமாதிரி அமைப்புகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

தமிழ் நாடக அரங்கைப் பொறுத்தவரை வேத்தியல் அரங்கு மாதிரி, மாதவி ஆட்டம் என்பன செய்யப்பட்டுக் காட்சியில் இடம் பெற்றன. வட்டக்களரி ஆட்ட வளர்ச்சி மாதிரி அமைப்புகள் மூலம் விளக்கப்பட்டன. இந்திய அரங்குப் பகுதியில் 'மார்க்க' 'தேசி' வகைபற்றிய விளக்கங்களும், நாட்டிய சாஸ்திரத்து 'கரணங்கள் பற்றி 108 விளக்கப் படங்களும், வைக்கப்பட்டிருந்தன.

நாடகத்தில் ஒலி, ஒளி ஊட்டலின் வளர்ச்சி தனிப் பகுதியாக அமைக்கப்பட்டு நல்ல விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. நாடகத் தில் ஒளியூட்டல் இன்று வளர்ந்தவீதம் செய்கை மூலம் காட்டப் பட்டமை நற்பயன் தந்த பகுதியாகும். நூற்பகுதியில் ஈழத்தில் வெளிவந்த நாடக நூல்கள், சஞ்சிகைகள் என்பன காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டு ஓரளவு அறிமுகம் செய்தது திருப்பிட முடிந்தது.

நாடக முன்னோடிகளாக, நாடகம் வளர்ப்போராக மிளிரும் பல கலைஞர்களின் படங்கள், நிழற்படங்கள் ஒரு தனிப் பிரிவில் முக்கியப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. இன்றைய தலைமுறை, வருங்கா லத் தலைமுறை நாடக முன்னோடிகளை மதித்தல் அவர்களது இயக்கங்களை அறிதல் என்ற அடிப்படையில் இப்பகுதி அமைந் திருந்தது. கலையரசு சொர்ணலிங்கம், பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளை, பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன், கலாநிதி சி. மெளனசூரு, குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம், எஸ். ரி. அரசு. ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை, மகாகவி, கலாநிதி காரை கந்தரம்பிள்ளை, நீ. மரியசேவியர் உட்பட பலரின் குறிப்புக்கள் படங்கள் வைக்கப் பட்டிருந்தன.

திருமறைக் கலாமன்றத்தின் நாடகப் பணியை அறியும் வகை யில் பல செய்திகள், படங்கள் இடம் பெற்றன. பங்கு' நாடகச் செய்திகளைத் தொடர்ந்து, நவீன நாடகங்கள் பற்றிய குறிப்பு களை அறிய முடிந்தது. மெளன நாடகமான 'அசோகா' பற்றிய செய்திகளும் படங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. எதிரிவீர சரத் சந்திராவின் நாடக அணியுடன் இணைந்து, கொழும்பில் மேடையிட்ட 'தரிசனம்' மெளன நாடகம் பற்றிய படங்கள் பலதும் பிசின. சுபசிங்க சோமலதாவுடன் இணைந்து மேடையிடப்பட்ட 'கலையாத கோலங்கள்' என்ற சிறுவர் நாடகக் காட்சிகளும் நிழற் படங்களாக வைக்கப்பட்டிருந்தன, தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன.

ஜி. பி. பேமினஸ் நெறியாள்கையில் நீ. மரியசேவியர் அடிக ளார் வழிகாட்டலில் உருவான 'பெண்ணியம் பேசுகிறது' குறும் படம் பற்றிய தகவல்களும் தரப்பட்டிருந்தன. இத்தகைய பயனு டைய நாடகக் கண்காட்சியை வெற்றிகரமாக நடாத்திய திரு மறைக் கலாமன்றத்தினரையும், விஷேடமாக அமைப்பாளர் மரியசேவியர் அடிகளாரையும் கலைமடந்தையின் சார்பாக எத்தனை கடவையும் வாழ்த்தலாம்.

தன்னை நம்பியவனின் ஜீவ காவியம்!

எழுதப்பட்டாத கவிதைக்கு வரையப்பட்டாத சித்திரம்

7

— டொமினிக் ஜீவா

1939 - ம் ஆண்டு ஜனவரி மாசம் செம்மா தெருவிலுள்ள எனது அப்பாவின் கடையான ஜோசப் சலானுக்குத் தொழில் பழக அனுப்பிவைக்கப்பட்டேன். அந்தக் காலத்தில் நானொரு குழப் படிக்காரப் பொடியன். வலு துடியாவரம். எதையுமே நோண்டி நோண்டிப் பார்க்கும் இயல்பான குணம் கொண்டவன். அந்தக் காலத்தில் அப்பாவின் சலானை மேற்பார்வை செய்து வந்தவர் சங்கரன் என்பவர். இவர் தமிழகத்திலிருந்து அநாதையாக எடு பட்டு வந்து, கடையில் வந்து தகப்பனாரிடம் அடைக்கலம் புகுந்தவர். பின்னர் தொழில் பழகி, நல்லதொரு தொழிலாளியா கப் பேரெடுத்து தன்னை நல்ல நிலைக்கு உயர்த்திக் கொண்டவர். இவரை நாங்கள் 'அண்ணாச்சி; அண்ணாச்சி!' என்று அழைத்துப் பழகி வந்தோம். வெகு நேர்மையானவர்; கட்டுப்பாடு மிக்கவர். ஆழ்ந்த அறிவும் இயல்பான இலக்கியப் புலமையும் பெற்றுத் திகழ்ந்த இவரிடம்தான் தொழில் பழக என்னை ஒப்புக் கொடுத் தார், என் அப்பா. "இஞ்சை பாரப்பா சங்கரன்; முதலாளி யின்றை மகன் இவன் எண்டு பாக்கப்படாது. நல்லாத் தொழில் பழக்கிவிட வேண்டும். ஏதாவது தப்புத் தண்டா செய்தால் நல்லா அடிச்சுத் திருத்து. என்ன நான் சொல்லுறதெல்லாம் விளங்குதே?" என்று சொல்லியபடியே தான் அண்ணாச்சியுடன் என்னை அனுப்பி வைத்தார் அப்பா.

எனக்கோ தொழில் பழகக் கொஞ்சமுமே விருப்பமில்லை. படிப்பை இடைநடுவில் முறித்துப் போட்டேனே என்ற கவலை எனது இதயத்தைப் பிய்த்து எடுத்தது. தெருவில் வழியில் யாரா வது பள்ளிக்கூடப் பையன்கள் புத்தகச் சமையுடன் போனால் ஒருவித ஏக்கப் பார்வையுடன் அவர்களைப் பராக்குப் பார்த்த வண்ணம் நின்றுவிடுவேன். தாங்க முடியாத சோகம் என் நெஞ்சை அமுக்கும்.

கடைக்கு நேரெதிரே பூனைக்கண் சோழ என்பவருடைய சைக்கிள் கடை. அங்கு ஒரு நடுத்தர வயதுக்காரர் சம்பளத்துக்கு வேலை செய்து வந்தார். விசுவலிங்கம் என்பது அவரது பெயர்.

பட்டம் கட்டுவதில் வலு விண்ணன். 'எட பொடி; கடுதாசி மாத்திரம் வாங்கித்தா, மற்றச் சிலவுகளை நான் பாத்துக் கொள் ளுறன். உனக்கெண்டு ஒரு கொக்குக் கொடி கட்டித்தாறன்' கொண்டுபோய் அந்தா வயல் அதிலை போய் வடிவாய் ஏதுது!. என உற்சாகமுட்டினார் அவர். எனக்குக் கொள்ளை புளுகம். எட்டுமூலைக் கொடி, கொக்குக்கொடி, பாப்பன், சானா என வகை வகையான அழகான வேலைப்பாடுகள் அமைந்த பட்டங் களைக் கட்டித் தருவார். சாயங்கால நேரங்களில் வண்ணான் குளத்துக்குக் கிழக்காலே உள்ள பரந்த வயல்வெளியில் பட்டமேற் றுவதுதான் எனது பொழுது போக்காகச் சில காலம் அமைந்தது. அவர் கட்டித்தரும் பட்டங்கள் மிக மிக அளவுப் பிரமாணமானவை. துல்லியமான நிறை நுட்பங்களைக் கொண்டவை. ஒரு பட்டமேற் றுவதென்றால் ஒருவர் பட்டத்தைத் தூரத்தே கொண்டு சென்று காற்றுக்குச் சாதகமாகப் பிடித்திருக்க வேண்டும் மறு முனையில் நூலைப் பிடித்திருப்பவர் காற்று விசை அறிந்து இழுத்துக்கொண்டு ஓடவேண்டும். அப்பொழுதுதான் பட்டம் காற்றில் மிதந்து உய ரும். இவரது பட்டங்களை ஏற்றுவது வெகு சலபம். கையி ல் வைத்துக் கொண்டே காற்று வசதியாக வீசும் பொழுது நூலை இழக்கி இழக்கி வீட்டுக்கொண்டே போகும் நேரம் பட்டம் தானா சுவே மேலேறும். நானும் எனது மகனுக்குக் கொழும்பு காப்பே சில் விற்கும் பலவிதமான பட்டங்களை வாங்கிவந்து கொடுத்திருக் கின்றேன். அவனுடன் சேர்ந்து முற்றவெளியில் பட்டமேற்றியுமிருக் கின்றேன். அந்த விகவலிங்கத்தாரின் கை வண்ணத்தை இதுவரை யும் எந்தப் பட்டத்திலுமே காணமுடியவில்லை. அது ஒரு கொடை! — தனிக் கலை'

வயலுக்குள்ளே பட்டம் விடுவதை ஒருநாள் அப்பா பார்த்து விட்டார். தும்பு பறக்கப் பேச்சு நடந்தது. அத்துடன் பட்ட மேற்றி மகிழும் எனது பொழுது போக்கு நிகழ்ச்சி முற்றுப்பெற்று விட்டது.

எனக்குத் தொழில் கற்றுத்தந்தவர் ஆறுமுகம் என்பவர். கோப்பாயைச் சேர்ந்த இவர் நீண்ட காலம் சிங்கப்பூரில் தொழில் செய்துவிட்டு வந்து இங்கு தொழில் பெற்றுக் கொண்டவர். சிகை அலங்கரிப்புக் கலையில் மகா நிபுணத்துவம் பெற்றவர். அந்தக் காலத்தில் இந்தக் கலையில் பேரும் புகழும் பெற்றவர்கள் சிலர் இருந்தனர். ராஜேந்திரன், அந்தோனிப்பிள்ளை, கந்தையா என் பவர்கள் இந்தத் துறையில் பேர் பதித்தவர்கள் அவர்களுக்கென்றே கௌரவமான பெரிய வாடிக்கையாளர்கள் இருந்தனர். அவர்களில் ஒருவர்தான் இந்த ஆறுமுகம் என்பவரும்.

எனக்குத் தொழில் கற்றுத்தந்த ஆறுமுகம் என்பவர் மகா முற்கோபி; முசுடன். ஆனால் மகா கலைஞன். நான் இதுவரை பார்த்த சிகை அலங்கரிப்புக் கலைஞர்களுக்குள் ஈடும் எடுப்புமில் லாத ஒருவர். தனது கைவண்ணத்தால் ஒருவரின் முக அமைப் பையே வேறொரு விதமாக மாற்றியமைக்கும் வல்லமை பெற்ற வர் தொழிலின் நுட்பமும் சூட்சுமமும் தெரிந்து வைத்திருந்த அவர், தலைக்கேற்ற முறையில் அவற்றைப் பிரயோகித்து தனித்து நின்று பெயர் போட்டவர்.

அந்த வயசில் தொழில் பழகுவதென்பதே எனக்கு அலுப்புப் பிடித்த வேலை. 'ஏனடா வந்தோம், இந்தத் தொழிலுக்கு?' என மனசுக்குள் புறுபுறுத்தபடியே அவர் செய்யும் வேலையைக் கவனித்து வருவேன். ஒரு மேக்கப் மேனுக்கு உரிய லாவகத்துட னும் தொழில் நேர்த்தியுடனும் கத்தரிக்கோலையும் மெஷினையும் சீப்பையும் பயன்படுத்தி, சிகைக் காட்டினாடே புகுந்து வீளை யாடுவார் அவர். அவரது நுட்ப வேலைப்பாடுகளைக் கண்ணும் கருத்தமாகப் பார்த்துப் பழக வேண்டும். அங்கு இங்கு திரும்பிப் பார்த்துவிடக் கூடாது. அத்தனை கண்டிப்பு பராகுப் பார்த் தால் 'பட்' டென்று குட்டு விழும். பல மணிநேரமாக நின்ற நிலையில் ஒரே தொழிலை எத்தனை மணி நேரமென்று பார்த் துக் கொண்டு நிற்பது? கால்கள் கெஞ்சும், மனசு மரத்துப்போகும், உடல் சிறு விடுதலைக்காக ஏங்கித்தவிக்கும். இருந்தும் ஓய்வு எடுக்க முடியாத அவல நிலை.

இப்படித்தான் ஒருநாள் வேலையைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் வெளியே தெருவில் காரொன்று 'சடன்' பிரேக் போடும் ஓசையும் 'ஐயோ!' என்ற அவல அலறலும் கேட்டது ஆர்வ மேலீட்டால் வெளியே தாவி 'என்ன? ஏது?' என்றறிய முயற்சித்துத் திரும்பி எடுத்தடி வைத்தேன். 'பட்' டென்று கையிலிருந்த மெஷினால் மண்டையில் ஒரு போடு போட் டார், என் குருநாதர். குருதி கொப்பனித்து ஒழுகியது. போட்டி ருந்த சட்டையில் சொட்டுச் சொட்டாக வடிந்தது இரத்தம்! எதுவுமே நடக்காதது போல, தொடர்ந்து தொழில் செய்தார் அவர். எனக்கோ இனி இல்லை என்ற வெப்பிசாரம், குரலெடுத்து அழுது தீர்க்க வேண்டுமென்ற மன ஆவேசம். அழுதால் மீண்டும் அடிவிழுமோ என்ற பயம். அண்ணாச்சி வந்து மயிரை நீக்கிப் பார்த்தார். பெரிய வெடிப்புக் காயம். அழைத்துக் கொண்டு சென்று பக்கத்தேயுள்ள கனகரத்தினம் டிஸ்பென்சரியில் மருந்து கட்டிக் கூட்டிவந்தார். தொழிலைப் பார்ப்பதில் தற்காலிக விடு தலை. அடி வாங்கியதை விட இப்படியான விடுதலை கிடைத் ததே என்று மனசு சந்தோசப்பட்டது. அதே சமயம் எனது குரு நாதரை மனசுக்குள் கிடைக்கக்கூடாத அத்தனை வசவு வார்த்தைகளையும் சேர்த்துத் திட்டித் தீர்த்து மனச் சாந்தி அடைந்தேன்.

இன்று கூட, தலை சீவும் பொழுது அந்தக் காயத் தழும்பு கையில் தட்டுப்படும். அன்றைக்கு எத்தனை அழுத்தமாக ஆத்தி ரப்பட்டு வைது தீர்த்தேனோ அதற்கு மாறாக எனது குருவை நன்றிப் பெருக்குடன் நினைவு கூருகின்றேன். முப்பது ஆண்டுக ளுக்கு மேலாக என்னை வாழ்வித்து வழிநடத்திய கைத்தொழிலை முறையாகக் கற்றுத்தந்தவர், அவர் எனது சுய வாழ்வைச் செம் மைப்படுத்தி வருமானத்தையும் வாழ்வின் முறையையும் தொழில் சார் வாடிக்கையாளர்களையும் உருவாக்கித் தர மறைமுகமாக உதவிவந்த அவரை நினைவு கூர்வதில் பெருமிதம் அடைகின்றேன்.

இதற்கிடையில் ஒரு தமாஷ் சம்பவத்தைச் சொல்லியாக வேண்டும். ஒரு நாள் நான் வீசியில் கடைக்கு முன்னால் நின்ற பொழுது பெரிய கடகத்தில் மீன் பாரத்தைச் சுமந்து வந்த ஒரு நடுத்தர வயசு மனுசி, 'தம்பி. பாரம் இறக்கேலாது, ஒரு பத்

துச் சதத்துக்கு அந்தக் கடையிலை வெத்திலை பாக்கு வாங்கித் தாராமன்!" எனச் சொல்லி, பத்துச்சத நாணயத்தை நீட்டினா.

பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட நான் கறுத்தப்பா பீடாக் கடையில் வெற்றிலை பாக்குப் பொட்டலத்தை வாங்கி அவலிடம் கொடுத்து விட்டேன். அவ நடந்து மீன் கடைப்பக்கம் சென்று மறைந்துவிட்டா. அந்தக் காலத்தில் யாழ்ப்பாண நகருக்கான பெரிய மீன் சந்தை செம்மாதெரு ஆரம்பிக்கும் இடத்திலிருந்து கிழக்குப் பக்கமாக நூறுயார் தூரத்தில் இருந்தது.

வெற்றிலைக் கடைக் கறுத்தப்பாதான் இதைத் தொடக்கி வைத்தவர் என நினைக்கின்றேன். சைக்கிள் கடைச் சோமு, சவப்பெட்டிக்கடை ஆறுமுகம், தேரீர்க்கடை குல் முகம்மது, சப்பாத்துக்கடை சீனி முகம்மது ஆகியோர் நழுட்டுச் சிரிப்புடன் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்து வைத்தனர். ஒரு சிலர் வாய்விட்டுக் கேட்டனர். "என்ன அன்னமுத்துவுடன் நீ லைனாமே?" என்று கேட்டுவிட்டுப் பலமாகச் சிரித்தார்கள் அவர்கள். என்னைக் கண்டதும் பக்கத்துப் பக்கத்துக் கடைக்காரர்களெல்லாம் "எப்பிடிப் பிடிச்சாய் அந்த அன்னமுத்துவை?" என நையாண்டி செய்யத் தலைப்பட்டனர்.

எனக்கோ பொல்லாத வெட்கம். கூச்சத்தினால் மனசு குறுகிப்போய் ஓட்டமெடுப்பேன். கடைக்கு உள்ளே உள்ள கக்கசு மறைவிடத்திற்குள் போய் ஒழிந்து கொண்டு வெளியே வரமாட்டேன். மனச் சங்கடத்தால் கஷ்டப்பட்டுக் குமைந்து குமைந்து அழுவேன்.

பொல்லாத கிழடி அந்த அன்னமுத்து மனுஷி. தமாஷ் போர் வழியாகவும் இருக்க வேண்டும். வியாபாரம் முடிந்து வீடு திரும்பும் நேரத்தில் ஒருநாள் கடகப் பெட்டிகளை எங்களுது கடைப் படித் திண்ணையில் வைத்துவிட்டு, "இஞ்சேரும்... இஞ்சேரும்! என்ன கன நாளாய் உம்மிட முகத்தைப் பார்க்கத்தான் முடிய வில்லையே?" எனக் குரல் கொடுத்தபடி வாசலில் காவல் நிற்க முனைந்தா. தனது அன்புக்குரிய கணவனை அழைக்கும் தோரையில் அவ என்னை அழைத்ததையும் குழைந்து கூப்பிட்டதையும் கேட்ட பக்கத்துக் கடைக்காரர்கள் பலர் அங்கு குழுமிவிட்டனர்.

நான் உள்ளே அப்படியே உறைந்துபோய் விட்டேன். கடையில் தொழில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஏனையவர்களும் இந்தத் தமாஷை ரசிக்கும் தோரணையில் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டனர்.

எனக்கு, தூக்கத்திலும் கனவுகளில் கூட அன்னமுத்து மனுஷி வந்து மிரட்டத் தொடங்கிவிட்டா. தூக்கம் வராமல் இரவுகளில் அடிக்கடி பயத்தால் விழித்து விழித்து எழுந்திருந்து பேந்தப் பேந்த விழிக்கத் தொடங்கினேன்.

அம்மா காரணம் கேட்டு வற்புறுத்தினார். சொல்ல மறுத்து விட்டேன்.

தொடர்ந்து கேலியும், கிண்டலும், நக்கலும் நடைபெற்றுக் கொண்டே வந்தன. என்னை நானே சுதாரித்துக் கொண்டேன்.

ஞானோதயம் பிறந்தது. அவர்களது கேலியில், கிண்டலில் உண்மை சிறிதுகூட இல்லையே. நான் ஏன் மிரள வேண்டும்? நான் வெருள வேருள அதைப் பார்த்து ரசித்து அவர்கள் சந்தோஷப்பட நானேன் இடங் கொடுக்க வேண்டும்? — எனச் சற்று ஆறுதலாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கினேன். அதன் பின்னர் எனது இயல்பான துணிச்சல்தனம் எனக்குக் கை கொடுத்தது. சிரித்தவர்களைப் பார்த்து நானும் சிரித்து வைத்தேன். 'அன்னமுத்து...' எனப் பெயர் சொல்பவர்களைக் கண்டு மிரளுவதை விட்டு விட்டு, அந்தத் தமாஷில் நானும் கலந்து கொண்டு ரசிப்பதைப் போலப் பாவனை காட்டி முகம் மலர்ந்தேன், நான் மிரள மிரள என்னைக் கோட்டா பண்ணியவர்கள் நானும் சேர்ந்து ரசித்துப் பகிடி விடுவதைப் பார்த்துத் தமது கேலியையும் கிண்டலையும் கட்டம் கட்டமாக குறைத்துக் கொண்டனர்.

இது சிறு சம்பவந்தான். இதிலிருந்து பாடமொன்றைக் கற்றுக் கொண்டேன். பிரச்சினையைக் கண்டு மிரண்டு ஓடக் கூடாது. முகத்துக்கு முகம் அதை நாம் எதிர் கொண்டு தாங்கிக் கொள்ளும் போது பிரச்சினையின் தாக்கம் நம்மை நிலை குலைய வைத்து விடாது என்ற அநுபவ அறிவே அது.

சலுனை மேற்பார்வை பார்த்து நடத்தி வந்த அண்ணாச்சி என்பவர் காந்தி பக்தர்; கதர்தான் உடுத்துவார்; காங்கிரஸ் அபிமானி. அவர் ஆனந்த விகடன், பிரசண்ட விகடன், கலைமகள் போன்ற சஞ்சிகைகளைப் படித்த பின்னர் ஓர் அலமாரியில் வரிசைக் கிரமமாக அடிக்கி வைத்திருந்தார். அலமாரியின் இன்னொரு அடுக்கில் வடுலூர் துரைசாமி அய்யங்கார், ஆரணி குப்புசாமி முதலியார், வை மு. கோதைநாயகி அம்மாள், ரங்கராஜு போன்றவர்களின் நாவல்கள் இடம் பெற்றிருந்தன.

தரமான வாசகன் அண்ணாச்சி. சுயமாகவே தனது அறிவை வளர்த்துக் கொண்டவர். அவரிடம்தான் நான் ஆரம்ப ஆங்கிலத்தை முறையாகக் கற்றுக் கொண்டேன். காந்தி பக்தர்களுக்கு இருக்கத்தக்கதான மென்மை, எளிமை, தன்னடக்கம், உதவும் மனப்பான்மை நிரம்பப் பெற்றவரான அவர் தொழில் இல்லாத நேரங்களில் தான் சேமித்து வைத்த சஞ்சிகைகளை எடுத்துப் படிக்கும்படி ஊக்கமூட்டினார்.

எனக்கோ வாசிப்பு வெறி! முறையாகப் பள்ளிப் படிப்பைத் தொடர முடியவில்லையே என்ற மன ஆதங்கம். முன்னரைப் போல தொழில் பழகுவதில் அப்படியொன்றும் கெடுபிடி இல்லை. ஓரளவு தொழிலை முறையாகக் கற்றுக் கொண்ட முன்னேற்றம், எனவே சிறிது சுதந்திரம் கிடைத்தது. கிடைத்த சுதந்திரத்தைப் பூரணமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டேன். வீட்டுக்குத் திரும்பும் நேரங்களில் புத்தகங்களை, சஞ்சிகைகளைக் கையோடு எடுத்து வந்து படித்துப் பார்ப்பேன். படிப்பதில் பேய்ப் பசி. அந்த வயசுக்குப் புரியக் கூடியவற்றை மாத்திரமல்ல, விளங்காதவைகளையும் சிரமப்பட்டுப் படித்து முடிப்பேன். விளங்காத, சற்றுக் கடினமான கருத்துக்களைக் குறிப்பெடுத்து வைத்து, அடுத்த நாள்

அண்ணாச்சியிடம் விரிவாக விளக்கம் கேட்டு, கூடியவரை என்ன எவிலும் சிந்தித்துப் புரிந்து கொள்ள முயற்சிப்பேன்.

படிக்கப் படிக்க, படிப்பதிலேயே ஒரு சுவை இருப்பதை நாளடைவில் தெரிந்து கொண்டேன்.

இடையே முக்கியமான குறிப்பொன்றைக் கூறிவிட வேண்டும். “எக் காரணத்தைக் கொண்டும் கடைகளுக்குப் போய்ச் சாப்பிடுவதோ, தேத்தண்ணி குடிப்பதோ கூடாது!” என நான் தொழில் பழக வந்த காலத்திலேயே எச்சரித்திருந்தார், அண்ணாச்சி. “அப்பிடி அவசரமெண்டால் கடைக்குப் போய் வாங்கிக் கொண்டு வந்து இங்கே வைச்சுத்தான் சாப்பிட வேணும்” எனவும் சொல்லி வைத்திருந்தார் அவர். அவர் இப்படி என்னை எச்சரித்ததற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. அந்தக் காலத்தில் எம்மைப் போன்ற உழைப்பாளி பரம்பரையினருக்குத் தேநீர், சாப்பாட்டுக் கடைகளில் சம ஆசனமோ சம போசனமோ தரக் கண்டிப்பாக மறுப்பார்கள் கடை முதலாளிகள். “உள்ப் பேணியா? — வெளிப் பேணியா?” என உரக்கக் கேட்டு வந்திருப்பவர்களின் சாதி வேர்களை அறிய முனைவார்கள். உள்ப் பேணி என்றால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சாதியினர். வெளிப் பேணி என்றால் அவர்கள் மனிதர்கள் அல்ல; நாய்கள் — பேய்கள்! அலட்சியமாகவே அவர்களை நடத்துவார்கள். ஆனால் காசு வாங்குவதில் மாத்திரம் வெகு அக்கறை! வெளிப்பேணி என்பது பொயிலருக்கு முன்னால் ஒரு தடியில் கவிழ்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் கறன் பிடித்த அழுக்கு நிரம்பிய ஒரு பண்டம். கழுவியோ, துடைத்தோ வைக்கப்பட்டாத ஒரு தகர டப்பா. இதை விரும்பாத சிலர் சோடாப் போத்தலில் தேநீர் வாங்கிப் பருகுவார்கள். இதைப் பார்த்துச் சில இள வட்டங்கள் ‘போத்தலில் டெலிபோன் பண்ணுகிறார்’ எனக் கிண்டலடிப்பதுமுண்டு.

உழைக்கும் மக்களைச் சாதியின் பேரால் அவர்களது ஆத்மாவையே நோகடிக்கும் செயல், காலம் காலமாகவே யாழ்ப்பாண மண்ணில் நடந்தேறி வந்தது. இதில் சில விதி விலக்குகளும் உண்டு. செம்மா தெருவில், குல் முகமது கடை, ஆஸ்பத்திரி வீதியிலுள் சிறிதி பேக்கரி, ஆஸ்பத்திரிக் கேற்றுக்கு எதிரே உள்ள ரத்னா கபே, பறங்கித் தெருவிலுள்ள மில்க் பார் போன்ற இரண்டு டொரு தேநீர்க் கடைகள் இந்தப் பாகுபாடு காட்டாமல் நடந்து வந்தன.

இந்த அக்கிரமத்தை என் சின்ன நெஞ்சம் வன்மையாக எதிர்த்தது. நான் பொருளாதார ரீதியாக இதைப் பற்றி யோசித்தேன். “எங்களை மனுஷனென்று மதிக்காத இவங்களிடையே நாங்களேன் எங்கடை காசைக் கொடுக்க வேணும்?” எனச் சிந்தித்தேன். இதன் நிமித்தம் கூடியவரை அக் கடைக்காரர்களுக்கு இயல்பாக எமது பணம் போய்ச் சேருவதைத் தவிர்த்தேன்.

சத்திரத்துச் சந்தியில் ‘கொய்யர் கடை’ என்றொரு தேநீர்க் கடை உண்டு. கொய்யரும் அவரது பாரியாரும் தான் பலகாரங்கள் செய்வதும் பரிமாறுவதும். நாக்குச் சப்புக் கொட்டினால்

பெரிய லோட்டாவை எடுத்துக் கொண்டு கொய்யரிடம் போவேன். பண்பான, அருமையான மனுஷர் அவர். ‘மோனே’ என்ற சொல்லுக்கு மறு பேச்சுப் பேசமாட்டார். பசித்து வந்தவர்களுக்கு உணவு கொடுப்பதைத் தவிர, பணம் வாங்குவதில் அக்கறை காட்டமாட்டார். ‘குடுத்தால் குடு; இல்லையெண்டால் போ!’ என்பது அவரது நிரந்தர சங்கல்பம். இந்த ஒன்றுக்காக நானவரை மதித்தேன். அவரது நல்ல பண்புகளைப் புறக்கணிக்க முடியவில்லை.

லோட்டா நிறையத் தழும்பத் தழும்ப, சுண்டக் காய்ச்சிய பசும் பால் ‘தேத்தண்ணி’ மூன்று சதம்; பெரிய ஆமைவடை ஒரு சதம்; கசியம் ஒரு சதம். சாப்பிடுபவருக்குப் பூரண திருப்தியைத் தரும் முறையில் வெகு அந்நியோன்யமான சிநேகபாவத்துடன் விடாபாரம் செய்வார் கொய்யர். சற்று அன்மையில் நாகலிங்கம் போசனசாலை இருந்தது. ‘அரச்சுக் காச்சிய’ மீன் குழம்புச் சாப்பாடு பத்துச் சதம். வலு கிக்காராகச் சாப்பிட்டுவிட்டு எழும்பலாம்; இலையில் மிச்சம் வைக்கக் கூடாது.

நெடுந்தீவு, புங்குடுதீவு, நயினாதீவு உட்பட வேலணையைச் சேர்ந்த பலர் பண்ணைக் கடலைக் கடந்து தோணியேறி வந்து தமது கருமங்களை ஆற்றிவிட்டுச் செல்வார்கள். இவர்களில் பலரும் அடங்குவர். இப்படியானவர்களின் பசியைப் போக்கி சற்றுச் சிரமபரிகாரம் செய்து போவதற்கென்றே உருவாக்கப்பட்டது போலவே கொய்யர் கடையும் நாகலிங்கம் போசனசாலையும் அந்தக் காலத்தில் பட்டினத்தில் ஸ்தாபிக்கப் பட்டனவோ என்று எண்ணத் தோன்றும்.

சில நாட்களில் ஞாபகம் வந்தால் லோட்டாவைத் தூக்கிக் கொண்டு கொய்யர் கடைக்குப் போய்த் தேநீரும் வடையும் வாங்கி வருவேன். உண்பது எனது இடத்தில் மட்டும்தான்.

உழைக்கும் மக்கள் கூட்டத்தைத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாக்கி அவர்களது மனிதப் பண்புகளைக் காலின் கீழ்ப் போட்டு நசுக்கி வந்த இந்தச் சமூகத் தீமையை யாராவது எதிர்த்துக் குரல் கொடுக்கவில்லையா? என்ற நியாயமான கேள்வி எழலாம். உண்மை. எழுத்தான் எழுந்தது.

கல்விமான்கள், பண்பாளர்கள், மானுட நேசமுள்ளவர்கள், காந்தியக் கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றியவர்கள், அமைதியாக இருந்து தமது சொந்த வாழ்வில் இந்த ஓரவஞ்சகத்திற்குக் கொஞ்சமும் இடம் கொடாமல் வாழ்ந்த பெருமக்கள் உட்பட வாலிபர் காங்கிரஸ் என்றொரு ஸ்தாபனமே வரிந்து கட்டிக் கொண்டு இந்தச் சமூக நாசத்தை எதிர்க்க முனைந்ததுண்டு.

யாழ்ப்பாணச் சாதிப் படிநிலை அமைப்பின் வேர் அகலமானது மாத்திரமல்ல, மிக மிக ஆழமானதாகும். அவர்களின் முயற்சியால் தற்காலிகமாகச் சிறிது அசைந்து கொடுத்தது என்பது என்னமோ உண்மைதான். எதார்த்தம் வேறொரு உண்மையைக் காட்டி நின்றுது. அதன் மூலாதாரமான ஆணியேர் அறுபடவேயில்லை. ஆழ வேரோடிப் போயுமிருந்தது.

தமிழக அநுபவங்கள்

நா. சுப்பிரமணியன்

தமிழர்களைப் பீடித்துள்ள இந்தப் பயங்கர நாச நோய்க்கு எதிராகப் பிற்காலத்தில் மாபெரிய போராட்ட இயக்கம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் இருந்தே கனன்றெழுந்தது. அதிக விளைகொடுத்தது. பஞ்சமர் என்ற முறையிலும் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தவர் என்ற வகையிலும் எழுத்தாளர் என்ற ஜோதாரிலும் நானும் டானியலும் போர்க் களத்தில் சேர்ந்து நின்று இடைவறாது போராடியதும் அதற்காக மாபெரும் அவதூறுப் பிதற்றல்களைக் கேட்டுக் கொண்டதும் பின்னர் நடந்த சம்பவங்களாகும்.

தொழில் கற்றுக் கொள்வதில் கணிசமான முன்னேற்றத்தைக் கண்டு வந்தேன். கச்சிதமாகவும் நுணுக்கமாகவும் வாசாலமாகவும் என்னை நானே உருவாக்கிக் கொண்டேன். என்விடம் தொழில் செய்வதற்கென்றே வாடிக்கையாளர் பலர் காத்திருந்தனர். எனக்குத் தொழில் கற்றுக்கூற ஆறுமுகம் என்பவர் குடும்பத்தினரைப் பார்த்துவர வன்னிப் பிரதேசத்துக்குச் சென்றவர்களுத்தில் குளிக்கப் போய், தாமரைக் கொடிகளில் சிக்குப்பட்டு மறைந்துவிட்டார். அவரை நம்பியிருந்த வடிக்கையாளர்களும் என்னால் கவரப்பட்டு என்னிடமே சிகை அலங்கரிப்புச் செய்ய வரிசையில் காத்திருந்தனர்.

1942 ஏப்ரல் 5ந் திகதி எனது வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்புமுனை ஏற்பட்டது.

இதுவரை காலமும் ஜோசப் சலுனை வழிநடத்தி வந்த அண்ணாச்சி என்பவர் அன்றைய தினம் திடீரெனத் தலைமறைவாகி விட்டார். ஊரில் எங்குமே அவர் தென்படவில்லை. இந்திய சுதந்திரப் போராட்டக் களத்தில் தன்னையும் ஓர் அங்கமாக இணைத்துக் கொள்வதின் நிமித்தமாக அவர் தென்னிந்தியாவுக்குச் சென்று விட்டார் எனப் பின்னர் தெரியவந்தது. காந்திய பக்தியும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் அழைப்பும் அவரைச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் அழைத்துவிட்டது.

போவதற்கு முதல் நாள் அவர் எனக்குப் பல புத்திமதிகளைச் சொன்னார். என்ன கஷ்டங்கள் வந்தாலும் கொண்ட கொள்கையில் உறுதியாக இருக்க வேண்டும் எனவும் சலுனை ஒரு கௌரவமான தொழிற் கூடமாக நினைத்து நடத்த வேண்டுமெனவும் கேட்டுக் கொண்டார்.

அண்ணாச்சி திடீரென ஊரைவிட்டு மறைந்தது எங்கள் குடும்பத்தவரை அதிர்ச்சிக்குட்படுத்திவிட்டது. அவரது மேற்பார்வையிலிருந்து வரும்படி வீட்டிற்கு இடையறாது கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது. அப்பா ஊர் உழவாரத்தில் நேரத்தைச் செலவிட்டு வந்ததனால் சலுன் பக்கமே எட்டிப் பார்ப்பதில்லை.

இப்படியான சிக்கல் நிரம்பிய சூழ்நிலையில் நானே ஜோசப் சலுன் என்ற அந்த ஸ்தாபனத்தைப் பொறுப்பேற்க வேண்டி வந்தது. —ஏற்றுக் கொண்டேன்.

இளைஞன்; 'மன் ஏஜ்' பருவத்தினன்; அசாதாரணமான மன ஓர்மம் உள்ளவன். இந்த வகையில் பளுவைத் தாங்கிக் கொண்டேன். உள்ளுணர்வின் மெல்லிய ஓசை உள்ளே ரீங்காரித்துக் கொண்டேயிருந்தது: 'சிறைக்கப் பிறந்தவனில்லையட, நீ! எதையோ சாதிக்கப் பிறந்தவன்!'

(வாழ்க்கை வளரும்)

தமிழகத்தில் எனது தொடர்புகள் முக்கியமாக கலை இலக்கியச் சூழல்களை ஒட்டியே அமைந்தன. பல்கலைக்கழகங்கள், கல்லூரிகள், ஏனைய உயராய்வு மையங்கள் என்பவற்றைச் சார்ந்த பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள், ஆய்வாளர்கள் மற்றும் பத்திரிகைத்துறையினர், எழுத்தாளர்கள், திறனாய்வாளர்கள், பதிப்பாளர்கள், நாடகக் கலைஞர்கள் முதலியவர்களைச் சந்தித்து கலாநடுவதில் நான் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தேன்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழிலக்கியத்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் பொற்கோ (பொன் கோதண்டராமன்) திருக்குடன் இருக்கை சார்ந்த பேராசிரியர் குறன்றாணி மோகனராக, தமிழிலக்கியத்துறை இணைப் பேராசிரியர் வீ. அரக, மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழியற்பள்ளி சார்ந்த பேராசிரியர்கள் தி. முருகரத்தினம், க. வேங்கடராமன், தி. சு. நடராசன், தி. முத்தையா, காசிராஜன் அப்கலைக்கழகத் தத்துவத்துறை சார்ந்த டாக்டர் த. முத்துமோகன், திண்டுக்கல் காந்திராம பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறை சார்ந்த இணைப் பேராசிரியர் அ. பிச்சை, சென்னை மாநிலக்கல்லூரி சார்ந்த பேராசிரியர் இராஜாவரக, கோவை அரசினர் கலைக்கல்லூரி சார்ந்த டாக்டர் க. அரங்கராசன் (அக்கினிபுத்திரன்), மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரி சார்ந்த பேராசிரியர் போத்திரெட்டி முதலியவர்களுடன் கொண்டிருந்த தொடர்புகள் நினைவில் பசுமையாக உள்ளன.

ஆதேபோல பல்கலைக்கழகங்கள் முதலிய நிறுவனங்களுக்கு வெளியே தனிநிலை ஆய்வாளர்களாகவும் விமர்சகர்களாகவும் நிகழும் அறிஞர்கள் 'ஞானி' எஸ். வி. இராஜதுரை, தி. க. சிவசுந்தரன் பெ. சு. மணி, தி. கோவேந்தன், பா. வீரமணி முதலியவர்களிடனும் எழுத்தாளர்களான இந்திராபார்த்தசாரதி, பிரபஞ்சன், தமிழ்ச்செல்வன், சுஜாதா (இவர் இப்போ குமுதம் ஆசிரியர்), கவினன் கண்ணன், திலீப்துமார், ம. ராஜேந்திரன் முதலியவர்களிடனும் உரையாடல் கிடைத்த வாய்ப்புக்களும் நினைவில் மீள்கின்றன. பதிப்பாளர் என்ற வகையிலே சென்னை புக்ஸ் அதிபர் ஏம் பாலாஜி தமிழகத்தில் என் ஆய்வு முயற்சிகளுக்கு வலது கரமாகத் திகழ்ந்தவர். அவரது நட்பு 'திக்கதி', 'செம்மலர்', 'சாரதா' இதழ்கள் சார்ந்த மார்க்கிய சிந்தனையாளர்களான இலக்கியவாதிகள் பலருடன் நெருக்கமான தொடர்பை ஏற்படுத்தியது; இலக்கியக் கலந்துரையாடல்கள் பலவற்றிற் பங்குபற்றவும் உற்சவசெய்தது.

மேற்குறித்தவாறான தொடர்புகள் பலவற்றிலும் என் அறிவுக்கு விருந்தாகவும் மனநிறைவைத் தருவனவாகவும் நிகழ்ந்த உரையாடல்கள் பல. அவற்றை இயன்றவரை நினைவில் மீட்க முனைகின்றேன். குறிப்பாக ஈழத்தைப் பற்றியும் அதன் இலக்கிய நிலை பற்றியும் அறிந்து கொள்வதில் பலர் மிகுந்த ஈடுபாடுகாட்டினமையை நினைவு கூர்கிறேன். மேற்குறித்த பலருடனும் முதன் முதலில் நான் தொடர்பை ஏற்படுத்திய போது முதலில் அவர்கள் என்னிடம் எழுப்பிய வினா,

‘பேராசிரியர் சிவத்தம்பி நலமா?’ என்பதே. மேற்படி வினாவுக்கு நான் அளிக்கும் விடைகளே என்னை மேற்குறித்த அறிஞர் வட்டத்தில் உரியவாறு அறிமுகம் செய்து வைக்கும் ‘அறிமுக அட்டை’ களாகவும் அமைந்தமையை நினைத்துப்பார்க்கிறேன். மேற்படி பலருக்கும் ‘ஈழத்து இலக்கிய உலகம்’ என்றவுடன் முதலில் நினைவுக்கு வருபவராகப் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்கள் திகழ்கிறார்கள் என்றால் அது சாதாரணமான விடயமாகி விடும். அவர்களுட் பலர் சிவத்தம்பியவர்களின் ஆளுமை தொடர்பாகப் பெருமையினை வெளிப்படுத்தியவர்கள். அவரோடு பழகத் தமக்குக் கிடைத்த வாய்ப்புக்களையும் அவரது எழுத்தாக்கங்களுடாக தாம் எய்திய பார்வை விரிவையும் வியந்துரைத்தவர்கள் பலர். அவர் மறுமுறை தமிழகம் வரும்போது சந்தித்து உரையாடப் பேராவலுடன் காத்திருப்பவர்கள் பலர்.

இவ்வாறான உணர்வுகளை அவர்கள் வெளியிடும் வேளைகளில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியவர்களுடன் பண்பாற்றுபடன் என்ற வகையில் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய மனநிறைவை — ஒருவகையில் தலைக்கனத்தை — என்னால் இங்கு எழுத்தில் வடிக்க முடியாது. பேராசிரியர் அவர்களின் சூழல் சார்ந்தவன் என்பது எனக்கு ஒரு தனித் தகுதியாகவே தமிழகத்திற் கருதப்பட்ட சந்தர்ப்பங்கள் பல என நினைவில் மீள்கின்றன. சுருக்கக் கருதி அவற்றை இங்கு சுட்டுவதைத் தவிர்க்கிறேன்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களைத் தொட்டுத் தொடங்கும் உரையாடல்கள் அடுத்த சில மணித்துளிகளில் காலஞ் சென்ற பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்களை நினைவில் மீட்பதாக வளரும். பின்னர் சிவத்தம்பி — கைலாசபதி இரட்டையர்களின் வரலாற்றுப் பாத்திரம் பற்றியதாக அவ்வுரையாடல் விரிவுபெறும். ஈற்றில் தமிழியல் ஆய்வில் ஈழம், தமிழகம் இரண்டினதும் பொதுமை, தனித்தன்மை என்பன தொடர்பான கணிப்புக்களாக அவ்வுரையாடல்கள் நிறைவுறுவதுண்டு.

மேற்படி உரையாடல்கள் மற்றொரு பரிமாணத்தை எய்தி கே. டானியல், டொயினிக் ஜீவா, மஹாகவி, முருகையன், மு. தளையசிங்கம், அ. யோகராசா எம். ஏ. நுஸ்ரான் முதலியவர்களைப் பற்றியும் மல்லிகை, தாயகம், அலை முதலிய இதழ்களைப் பற்றியும் திசைதிருப்பி விடுவதும் உண்டு.

இவ்வாறான உரையாடல்களிலே மேற்கூட்டிய பலரும் பொதுவாக உணர்வு பூர்வமாக வெளிப்படுத்தும் கருத்துக்கள் சில இங்கு சுட்டத்தக்கவை. ஒன்று, இலக்கியப்படைப்பில் ஒரு தீவிரத்தன்மை ஈழத்தில் தொடர்ந்து தொடர்ந்து பேணப்பட்டு வந்துள்ளது; பேணப்பட்டு வருகின்றது என்பது. அதாவது தமிழகத்தில் இருப்பதுபோல

‘வணிக — சனரஞ்சக’த் தாக்கங்களுக்கு உட்படாத ஒரு படைப்பு நெறி ஈழ மண்ணில் பேணப்பட்டு வருகின்றதென்பதாகும். இன்னொன்று தமிழியல் ஆய்வு — குறிப்பாகத் திறனாய்வுப் பார்வையில் ‘கைலாசபதி சிவத்தம்பி’ இரட்டையர்களின் சிந்தனைகள் தமிழகத்தின் ஆய்வாளர் பலருக்கும் ‘ஆதர்சமாக’ திகழ்கின்றன என்பதாகும். அதாவது இவர்களது எழுத்துக்கள் அங்கு நமது தலைமுறையினர் பலருக்கும் கைநூல்களாகவும் உசாத்துணைகளாகவும் பயன்பட்டு வருகின்றன என்பதாகும். இப்படிச் கூறுவதனால் அவர்களுட் பலரும் இவ்விருவரின் சிந்தனைகளை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார்கள் என்பது கருத்தல்ல. இவர்களின் பார்வைகள் பங்களிப்புக்கள் என்பன தொடர்பான விமர்சனங்களும் அங்கு சிலரால் முன்வைக்கப்படுவதனையும் என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது. ஆனால் பொது வகையில் தமிழின் நவீன இலக்கியம், திறனாய்வியல் பற்றி உரையாடும் பொழுது இவ்விருவரின் பெயர்களைக் கூறித்தான் மேற்கொண்டு சிந்தனைகளைப் பகர்ந்து கொள்ள வேண்டியிருந்தமையை என் அநுபவத்தில் கண்டுள்ளேன்.

இவ்வாறு இவர்கள் இருவரும் சமகால இலக்கியம் — திறனாய்வியல் என்பவற்றின் வரலாற்றில் பெற்றுள்ள தனிக் கணிப்புக்கும் படைப்பிலக்கியத் துறையில் ஈழத்திற் கவனப்படும் தீவிரத்தன்மைக்குமான காரணிகளை இன்றைய இளந்தலைமுறை இலக்கியவாதிகள் புரிந்து கொள்வதற்கேற்றவகையில் சுருக்கமாகவேனும் சுட்ட வேண்டியது ஒரு வரலாற்றுப் பார்வையாளன் என்ற வகையில் எனது கடமையாகின்றது குறிப்பாக ‘முற்போக்குச் சிந்தனை’ என்ற உகையில் இந்த நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் நிகழ்ந்த புத்தெழுச்சியின் வரலாற்று முக்கியத்துவம், அதனைக் கவனத்திற் கொண்டு வளர்த்தெடுப்பதில் தமிழகத்தவர், ஈழத்தவர் ஆகிய இரு தளத்தினரும் காட்டிவந்துள்ள வேறுபட்ட நிலைகள் என்பன நமது நினைவில் மீட்பதற்கு உரியன.

மரபை அநுசரித்து அதற்கு விளக்கம் தந்து நிற்பது, அறம் ஒழுக்கம் என்பவற்றைப் போதிப்பது, சமயச் சார்பான உணர்வுகளுக்கு ஊட்டமளிப்பது என்பனவே இந்த நூற்றாண்டிற்கு முன் தமிழிலக்கியத்தை வழிநடத்தி நின்ற முக்கிய கருத்து நிலைகளாகும். இவ்வாறான நிலைகளினின்று இலக்கியத்தின் சுயத்துவத்தை வேறுபடுத்தி நோக்கும் முயற்சி இந்த நூற்றாண்டின் வைகறையில் முனைப்புப் பெறத் தொடங்கியதென்பதைப் பொதுவாக இலக்கிய வரலாற்றறிந்தோர் உணர்வர்.

‘கவைபுதிது பொருள்புதிது சொற்புதிது’ என்ற வகையிலும் மாநிலம் பயனுற வாழ்ந்தல் நாட்டுக்குழைத்தல். சிறுமைகண்டு பொங்குதல் முதலியனவாகவும் மஹாகவி பாரதி புலப்படுத்திய உணர்வோட்டங்கள் இலக்கியத்தை மேற்குறித்த மரபு, சமயம் என்பவற்றின் தளத்தினின்று வேறுபட்ட ஒரு தனி நிலையாக — வாழ்க்கையின் அனுபவ சாட்சாக — காண வகைசெய்தன. அறம் ஒழுக்கம் என்ற வகையிலே பண்டைய மரபு சார்ந்த நிலையில் குரப்பட்டு வந்த விளக்கங்கள் பலவற்றை மறுதலித்து ஆழ்ந்து அகன்ற மனித நேயம் ஒன்றே அறத்தின் விளக்கமாக அமைந்த முடியுமென்று உணர்த்தியவன் அவன். மேற்கூட்டிய ‘சிறுமைகண்டு

பொங்குதல்' என்பதே, அதாவது சமூகத்தில் நிகழும் அநியாயங்கள் சீரழிவுப் போக்குகள் என்பவற்றைக் கண்டு கோபித்துப் பொங்குதல், அவற்றை ஒழிக்க விற்கொண்டெழுதல் என்பதே பாரதி முன்வைத்த அறம். இதுவே இந்த நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதியில் தமிழில் முனைப்புற்ற மூழந்த முற்போக்குச் சிந்தனையின் மூலவித்து ஆகும்.

பாரதி ஆழந்தகன்ற மனித நேயம் என்றவகையில் புலப்படுத்திய உணர்வு நிலைக்குச் செயல்நிலையில் வடிவம் தரும் புதிய சிந்தனைத் தளமாகத் தமிழுக்கு அறிமுகமானது மார்க்சியம் என்ற பொதுமை அறம்.

சமூகம் என்பது வர்க்கங்களாகப் பிளவுபட்டுக் கிடப்பது சமூகத்தின் மிகப் பெரும் பகுதியாகிய உழைக்கும் மக்கள் வர்க்கம் சிறுபகுதியான சுரண்டும் ஆதிக்க வர்க்கத்தால் வர்க்கம் சிறுபகுதியான சுரண்டும் ஆதிக்க வர்க்கத்தால் எய்தும் அல்லல்களே சமூகத்தின் அனைத்துச் சிக்கல்களாகும் அடிப்படை. இவ்வாறான அல்லல்களிலிருந்து விடுதலை பெறும் நோக்கில் அப் பெரும்பகுதி மக்கள் நிகழ்த்திவந்துள்ள போராட்டத்தின் வரலாறே மக்கள் சமூகத்தின் வரலாறு. இவ்விடுதலைக்குத் துணைபுரிவதே— அதாவது அப்பாதிப்புற்ற மக்களின் விடிவுக்கு வழிசமைப்பதே கலை இலக்கியம் என்பவற்றின் கடப்பாடாகும்.

மார்க்சியம் என்ற பொதுமை அறம் உணர்த்தும் கலை இலக்கியக் கொள்கையின் சாராம்சம் இதுவே. தமிழில் இந்த நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் முனைப்புற்ற முற்போக்குச் சிந்தனையின் தத்துவத் தளம் ஆக இது அமைந்தது.

இத்தளத்தில் முகிழ்ந்த திறனாய்வுப் பார்வை தொடர்பாக இங்கு கருக்கமாகக் கட்டுவது அவசியமாகிறது. தமிழில் மரபு ரீதியாக நிலவிவந்துள்ள திறனாய்வுப் பார்வையானது மேலே சுட்டியவாறு மரபு பேணும் நிலை, பாரம்பரியமான அறம்— ஒழுக்கம் தொடர்பான சிந்தனைகள், சமய உணர்வு என்பவற்றின் தளத்தில் நின்று நயம் காணுதலையும் விளக்கியுரைத்தலையும் கண்டித்தலையும் முக்கிய நோக்கு நிலைகளாகக் கொண்டிருந்தது. இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலே 'திருமணம்' செல்வக் கேசவராய முதலியார், வ. வே. ச. ஐயர் முதலியோர் மேற்படி தளங்களிலிந்து இலக்கியத்தைப் பிரித்து வேறுபடுத்தி நோக்கும் செயற்பாடு இலக்கியத்தின் ஆக்கக் கூறுகள், இலக்குகளை மேற்கொண்டனர். இலக்கியத்தின் ஆக்கக் கூறுகள், இலக்கியத்துக்கும் சமூகத்துக்கும் உள்ள உறவு என்பன தொடர்பான ஆழமான சிந்தனைகளுக்கு இவர்கள் தோற்றுவாய் செய்தனர். இவர்களது பார்வையில் இலக்கியத்தின் அழகியல் அம்சம் முதன்மையாகப் பெற்றது. இந்த அம்சத்தை முதன்மையப்படுத்தி வளர்த்தெடுக்கும் பணி விபுலாநந்தர், டி. கே. சி., அ. ச. ஞானசம்பந்தன், க. நா. சுப்பிரமணியம், சி. சு. செல்வப்பா, வெங்கட் சுவாமிநாதன் முதலியவர்களால் வெவ்வேறு படிநிலைப் பரிமாணங்களை எய்தியது. இவ்வாறு அழகியல் அம்சத்தின் வளங்கப்படும் முதன்மையை விமர்சித்து, பயன்பாடு என்ற அம்சத்துக்கு உரிய இடத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் உருவானதே முற்போக்குச் சிந்தனைத் தளத்தின் திறனாய்வுப் பார்வை.

'இலக்கியம் தரும் அழகியல் சார்பான அநுபவம் சமூகத்துக்கும் பயன்பட வேண்டுமானால் அதில் பேசப்படும்— உணர்த்தப்படும் விடயம் சமூகம் சார்ந்ததாக அமைய வேண்டும். சமூகத்தின் இயல்பான— உண்மையான (யதார்த்தமான) சிக்கல்களை அது பிரதிபலிக்க வேண்டும்'

முற்போக்காளர் முன்வைத்த திறனாய்வுப் பார்வையின் தொனிப் கொருள் இதுவேயாம். இது இலக்கியத்தை உருவம் உள்ளடக்கம் என வேறுபடுத்தி நோக்கும் பார்வையை வளர்ப்பதாயிற்று. இலக்கியத்தின் தொனிப்பொருள் அல்லது படைப்பாளி உணர்த்த விளைந்த செய்தி உள்ளடக்கமாகக் கொள்ளப்பட கற்பனை, உத்தி, மொழிநடை என்பன உருவக் கூறுகளாகக் கொள்ளப்பட்டன. இவ்வகையிலான முற்போக்குப் பார்வை, 'சமூகவியல் நோக்கு' என்று சுட்டப்பட்டது.

இவ்வாறான நோக்குநிலை தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் 1940 களிலேயே கருக்கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டது. ஆயினும் 50 — 60 களிலேயே அது முனைப்பாகச் செயற்படத் தொடங்கியது. தமிழகத்தில் ப. ஜீவானந்தம், தொ. மு. சி. ரகுநாதன், நா. வானமா மலை முதலியோர் இவ்வாறான நோக்குநிலையை வெவ்வேறு பரிமாணங்களில் வெளிப்படுத்தினர். ஈழத்திலே 1946 இல் உருவான முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் தொனிப்பொருளாக அமைந்த இந்த நோக்குநிலை, 1950 — 60 களில் ஒங்கி ஒலிக்கத் தொடங்கியது. இவ்வாறு ஒங்கி ஒலித்த குரலுக்கு ஆய்வறிவு நிலையில் வளம் சேர்த்துத் திட்டவட்டமான வடிவம் கொடுத்து வளர்த்தெடுக்கும் பணியைத் தங்கள் வாழ்க்கைப் பணியாகக் கொண்டிருந்தவர்கள் கொண்டிருப்பவர்கள் என்ற வகையிலேயே மேற்படி கைலாசபதி சிவத்தம்பி இரட்டையர்களின் சாதனைகள் வரலாற்று முக்கியத்துவமுடையதாகக் கண்ப்பைப் பெறுகின்றன.

இவர்களுடைய சாதனைகளின் முக்கியத்துவத்தை உரியவாறு விளங்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்றால் இவர்கள் முற்போக்குத் திறனாய்வுச் சிந்தனைகளுக்கு வடிவம் கொடுக்க முயன்ற ஆரம்ப காலத்தில் — 1950 — 60 களில்— தமிழகத்திலே பங்களைக்கழக மட்டத்திலே இவர்களைப் போன்ற ஆளுமை மிக்க ஒரு ஆய்வாளர் பரம்பரை உருவாகியிருக்கவில்லை என்பதை நாம் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டியது அவசியம்.

பங்களைக் கழகத் தளத்திற் செயற்படுவது என்பது திட்டமிட்ட முறையில் (பாடத்திட்ட, அமைப்பில்) சில கருத்துக்களை உருவாக்கி வளர்த்தெடுப்பதற்கும் ஒரு சிந்தனையை பாரம்பரியத்தைத் தோற்றவிட்பதற்கும் வாய்ப்பான ஒரு நிலையாகும். ஈழத்திலே கைலாசபதி—சிவத்தம்பி இருவருக்கும் இந்த வாய்ப்புக் கிட்டியது. அவ்வாய்ப்பை உணர்ந்து திட்டமிட்டுச் செயல்பட்டவர்கள் அவர்கள். அத்தளத்தின் வாய்ப்பை உரியவாறு பயன்படுத்தி அனைத்துலகத் தொடர்புகளை உருவாக்கி வளர்த்துக் கொள்வதிலும் மார்க்சிய அடிப்படை நூல்களைக் கற்றுத் தெளிவதிலும் அவர்கள் மிகுந்த ஈடுபாடு காட்டினர். இவ்விதமான சென்று மார்க்சியப் பேரறிஞர் ஜோர்ஜ் தொம்சன் அவர்களின் வழிகாட்டலில் ஆய்வுகள் மேற்கொண்டு தங்கள் ஆளுமைகளை வளர்த்துக்

கொண்ட வகையில் சமகாலத் தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழியல்துறைப் பேராசிரியர்கள் ஆய்வாளர்களின் கணிப்பீடு இவர்கள் உயர் கல்விமாண்களாகக் கருதப்பட்டனர்.

தமிழகப் பல்கலைக்கழகங்கள், கல்லூரிகள் என்பவற்றில் 1950 — 60 காலப்பகுதியில் உருவான ஆய்வாளர் பலரும் திராவிட இன உணர்வின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். இதனால் பொதுவுடைமை சார்பான சிந்தனைகளை வளம்படுத்த அன்றைய நிலையில் பல்கலைக்கழக மட்டத்திலான வாய்ப்புக்கள் அரிதாகவே காணப்பட்டன. திராவிட இன உணர்விற்கு உட்பட்ட மல் தமிழை அறிவியல் அடிப்படையில் சிந்தித்துச் செயல்பட விழைந்தோர் தமிழகத்துக்கு அப்பால் கேரளா முதலிய மாநிலங்களின் பல்கலைக்கழகங்களை நாடவேண்டியிருந்தது. தமிழகம் ஆவர்கள் 'சுபமங்களா' இதழ் நேர்காணலில் (மே, 1995 இதழ்) இதனைத் தன் அநுபவத்தூடாக உணர்த்தியுள்ளார்.

முற்கட்டிய ப. ஜீவானந்தம், தொ. மு. சி. ரகுநாதன், நா. வானமாமலை மூவரும் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு வெளியே தனிநிலை இலக்கியவாதிகளாகத் திகழ்ந்தவர்கள். முதல் இருவரும் கட்டி, பத்திரிகைத்துறை என்பவற்றோடு தொடர்பு கொண்டு செயற்பட்டவர்கள். நா. வானமாமலை அவர்கள் மட்டும் தன்னைச் சுற்றி ஒரு ஆய்வாளர் வட்டத்தை உருவாக்கி மார்க்சிய சிந்தனையை வளம்படுத்தி வந்தார். ஆராய்ச்சி என்ற இழை வெளியிட்டு வந்தார். பின்னாளில் இவருக்குப் பல்கலைக்கழக ஆய்வாளராகும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது என்பது இங்கு கட்டித் தக்கது.

மேற்குறித்தவாறான குழுவில் தமிழகத்திலே பொதுவுடைமைச் சிந்தனையால் தூண்டப்பெற்ற படைப்பாளிகள், திறனாளிகள் ஆகியோருக்கும் பல்கலைக்கழகங்கள், கல்லூரிகள் என்பவற்றில் இயல்பாகவே பொதுவுடைமை ஈடுபாடு கொண்டு உருவான இளந்தலைமுறையினர்க்கு அம்மண்ணில் வானமாமலை போன்ற ஒருசிலரே ஆய்வுமட்டத்தில் ஆலோசனைகள் வழங்க வல்ல ஆளுமையுடையவராகத் திகழ்ந்தனர். அவர்களைத் தவிர்த்து ஆய்வுகை மட்டத்தில் மேலாணை ஆதரவு என்பவற்றைப் பெற்ற இளைப்பவர்களுக்கு சமூகத்தில் சிவத்தம்பி — கைவாசபதி இருவருடைய கவனத்துக்கு உரியவர்களாயினர். இவர்களிடம் தங்கள் ஆக்கங்களுக்கு அணிந்துரை பெறுதல், இவர்களை அழைத்துத் தங்களது நிறுவனங்களில் பேருரைகள் நிகழ்த்துவதில் முதலிய செயல்முறைகளை மேற்படி தமிழகம் இளம் தலைமுறைப் பொதுவுடைமைச் சிந்தனையாளர்கள் மேற்கொண்டனர். இவ்வகையில் 1960-70 களில் தமிழகத்தில் உருவான பொதுவுடைமைசார் இலக்கிய எழுச்சிக்கும் ஆய்வியல் நோக்கிற்கும் இவ்விருவரும் 'மானஸிக புரவலர்களாக'த் திகழ்ந்து வந்துள்ளனர். 1952 இல் கைவாசபதி மறைந்தபின்னர் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் இந்த 'மானஸிக புரவலர்' என்ற தகுதியைச் செம்மையுறப் பேணி வருகிறார். இவ்வாறு அத்தகுதியை அவர் பேணி நிற்கும் செயல்திறனை தமிழகத்தின் தமிழியலாளர் நிலையில் அவர் முதன்மைக் கணிப்பைப் பெற்றுள்ளமைக்கு அடிப்படை எனக் கருதுகிறேன்.

(அட. பவர்கள் தொடரும்)

டாக்டர் நா. ஞானகுமாரனின்

நயந்தரு சைவசித்தாந்தம்

ஏ. கந்தையா

“ஒரு புறம் சமயக்கோட்பாடுகள், மறுபுறம் விஞ்ஞான முடிவுகள், இவைகளுக்கிடையே ஒரு குனியப் பிரதேசம். இதுவே நத்துவம்” என றசல் பிரபு கூறுவார். அதாவது சமயமும் விஞ்ஞானமும் இரு தருவங்கள்! அவை ஒன்றை ஒன்று சந்திக்கும் தன்மைகள் அற்றவை; ஆக ஒன்றுப்போகும் இயல்பு குன்றியவை என்பது அவர்தம் கருத்து.

சமயக் கருத்துக்கள் யாவும் அனஞ்சுசார் உயர் நிலையில் இருந்து பேசப்பெடுபவை. அவை உண்மையிலேயே ஒரு மயக்க நிலையில் இருந்து எழுப்பவை. மாறாக விஞ்ஞான முடிவுகள் ஆய்வுகளினூடாகப் பெறுபவை. இதன் காரணமாகவே விஞ்ஞானம் சமயத்தைச் சந்தேகிக்கக் கொண்டு பார்க்கின்றது.

இன்று சாதாரண மக்களும் விஞ்ஞான முடிவுகளை ஏற்கவும், கடைப்பிடிக்கவும் கற்றுக்கொண்டனர். சமய அனுட்டானங்களும் நத்துவங்களும் அடி உணர்வு நிலைப் பகுதியில் காலம் காலமாகப் படித்ததன் காரணமாக அவை ஏற்படுத்திய பயத்தின்

சாரணமாகவே சமயத்தை மக்கள் ஏற்கின்றனர். ‘பயமே சமயத்தின் காரணமாகும்’ எனும் றசலின் கூற்று இங்கு நோக்கற்பாலது. எனவே விஞ்ஞான முடிவுகளுடன் ஒத்துவராத கொள்கைகள், கருத்துக்கள், கிரியைகள் புறக்கணிக்கப்படல் வேண்டுமென்ற கருத்துக் குறிப்பாக இளம் சந்ததியினரிடையே பரவலாக ஏற்பட்டுள்ளதை நாம் கண்டு கொள்ள முடியும். விஞ்ஞானத்தின் வித்தகு விந்தைகள் மனிதனை அவ்வாறு பாற்றி விட்டன, எனவே தருவங்களாகி விட்ட சமயத்தையும் விஞ்ஞானத்தையும் ஒருங்கிணைக்கும் பாலமாகத் தத்துவம் இன்று விளங்குகின்றது. ஆக சமயம் தத்துவ ரீதியில் அணுகப்பட்டால் மட்டுமே விஞ்ஞானத்துடன் ஈடு கொடுத்து உரை முடியும் என்பதை எம்மில் பலர் உணர்வதில்லை. இவ்விந்தை நன்கு உணர்ந்தவர் டாக்டர் நா. ஞானகுமாரன் அவர்கள்.

தமிழில் எழுந்த சமய நூல்களில் அனேகமானவை சமயத்தில் தீவிரப் பற்றுக் கொண்ட அல்லது சமயத்தில் மட்டும்

தேர்ச்சி பெற்ற அறிஞர்களால் எழுதப்பட்டவையாகும். இவை பல சிக்கல்களையும், சந்தேகங்களையும் எழுது இளைய சந்ததியினரிடையே ஏற்படுத்தி விடுகின்றன. டாக்டர் நா. ஞானகுமாரனின் "நயந்தரு சைவசித்தாந்தம்" இக்குறையான பின்போக்கும் வகையில் எழுந்த ஒரு நூலாகும். மெய்யியல் துறை சார்ந்த இவர் சைவசித்தாந்தத்தைச் சமயவாதிகள் பார்த்தும் கோணத்தில் இருந்து நோக்காது மெய்யியல் சார்ந்த பக்கத்தில் இருந்து பார்த்து இந்நூலை எழுதியமை எழுந்த சைவசமயத்திற்கு நல்லகாலம் தோன்றியிருப்பதைக் கோணத்தில் நோக்கி நினைக்கின்றது அவரது அனுபவமுறையில் ஒரு புதுமை. பொலிவு, மேலாக தெளிவு புலப்படுகின்றன. காரணம் அவரிடத்தில் ஆழப் பதிந்திருக்கும் மெய்யியல் துறை சார்ந்த நோக்கமாகும்.

உபநிடதங்கள், வேதாந்தம் என்பன பெரும் சிந்தனைக் கருவிகளாக அறிஞர்களால் ஏற்கப்பட்டு ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டமையாலோ எண்ணமோ அவை இன்று மேலைத் தேசங்களில் பெரும் செல்வாக்கைச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. மாக்ஸ்மூலர் மேலைத் தேயத்துச் சிந்தனையாளர்களை விழித்து இந்நியா சென்று ஆங்கா காணப்படும் வேத நூல்களைக் கற்று இந்நியாவின் சிந்தனைச் செல்லினைகளை அனுபவிக்குமாறு கூறுமனவிற்கு அவை செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கின்றன. ஆனால் சைவசித்தாந்தம் தென்வாட்டை விட்டு வெளியே செல்வதற்கே பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருப்பது விசைப்பட்டு வேண்டியதொன்றாகும். ஏனெனில் சைவசித்தாந்தம் எம்மவர்களால் ஏம்பிளையே புகுத

தப்பட்டு 'பெருமை' பெற்று விளங்குகின்றது. இம்மனம் புகுந்தலை ஞானமாரவிடத்தில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. 'இதர மதங்கள் போலவே சைவத்தின் சிறப்பும் பெருமையும் வெளிநாடுகளில் பார்ப்புமன்றி இந்நியாவிலும் தெளிவாக உணரப்படாத நிலை தான் அதிர்ஷ்டசமமானதே' என்று பாண்டேயின் கூற்றை எடுத்துக் காட்டுகின்றது உள்ளக் குழுவைக் காட்டிக் கொள்கின்றார்.

சைவ சித்தாந்தத்தை ஒரு பெரும் தத்துவ நூல் என நாம் கூறிக் கொண்டாலும் அத் வெளி உலகில் எதுவித தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை என்பது உண்மை.

இந்நியத் தத்துவ ஆசிரியர்களாகி தாங்குப்தா. இராத்திகிருஷ்ணன், மகாதேவன், திவாக்கர் போன்றோரது நூல்களில்கூட அதிக இடம் சைவசித்தாந்தத்திற்கு வழங்கப்படாமை ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. இதற்கு நாம் இரண்டு காரணங்களை முன்வைக்கலாம். ஒன்று இவர்கள் இது ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக் கூடிய சிந்தனையை தட்டிவிடக் கூடிய தத்துவம் பொதிந்த ஒன்றல்ல. ஏனெனில் இங்கு எல்லா முடிந்த முடிவு இரண்டாவது சைவசித்தாந்தம் பற்றிய உண்மையான நமக்குள்ளே படைக்கப்பட்டன. பேசுபவர்களால் வெளிக் கிடைக்காதது சொல்லப்படவில்லை. பின்னைய பண்பை ஞானகுமாரன் செய்கின்றார்.

இதுசாரும் நாம் சைவ சைவ சித்தாந்தம் பற்றிய நூல்களின் ஆசிரியர்கள் வித்துவ

காய்ச்சலுடன் தமது கருத்துக்களை முன்வைத்து எம்மையெல்லாம் குழப்பியதைக் கண்டோம். மாணவர்கள் சைவசித்தாந்தம் பற்றாலே எழுந்து ஒடும் அளவிற்கு அவர்களது வினக்கங்கள் அமைந்திருந்தன. ஆனால் ஞானகுமாரனோ சைவசித்தாந்தம் பற்றி வாழ்வு சிறப்புற அமைய ஆவிரும் கருத்துக்களை முன்வைப்பதன் மூலம் அது வாழ்வுடன் ஒன்றிணைந்த தன்மையை விளக்குகின்றார்.

"நயந்தரும் சைவசித்தாந்தம்" நான்கு அத்தியாயங்களைக் கொண்டது. முதலாவது அத்தியாயத்தில் பல்வேறு மதங்கள் பற்றிய ஆழமான ஆய்வுகள் காணப்படுகின்றன அவைகளுக்கும் சித்தாந்தத்திற்குமுள்ள தொடர்புகள் துல்லியமாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. ஆசிரியர் என்ன ஆழந்த அறிவுப் பின்புறம் 'பனிச்' எனத் தெரிகிறது. சைவசித்தாந்தத்தின் படிமுறை வளர்ச்சி பற்றிய அறிவைப்பெற விரும்புபவர்களுக்கு இது ஒரு பெரும் வரப்பிரசாதமாகும். பல்வேறு நூல்களைத் தேடி அலையாமல் எல்லாத்தரவுகளையும் ஆசிரியரின் இவ்வத்தியாயத்தில் தெளிவாகப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். பலராலும் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாத எல்லீரர் சைவம், பாகபத சைவம், வீரசைவம் என்பன ஆழமாக ஆராயப்பட்டு சித்தாந்தத்திற்கும் அவைகளுக்குமிடையுள்ள தொடர்புகள் நுட்பமாக விளக்கப்படுகின்றன நூலுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் அமைப்புக்கும் இவ்வித்தியாசத்தின் நீளத்திற்கும் தொடர்பு எண்கையில் இவ்வளவு தரவுகளும் எமக்கு வேண்டுமா எனும் நயம் ஏற்படுகின்றது. ஆசிரியர் எண்குத் தெரிந்த தகவல்களைப் பறிவு செய்ய முனைகின்றாரோ

எனும் சந்தேகம் எழுவது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகி விடுகின்றது. இந்நூலில் பரவலாக எடுத்தாளப்படும் மேற்கோள்கள் சைவசித்தாந்தம் சார்ந்த நூல்களில் இருந்தும் மூல நூலில் இருந்தும் எடுத்தா முதல் நூலுக்குப் பெரும் பக்க பலமாக அமையுமென எண்ண இடமுண்டு. அனேகமான மேற்கோள்கள் சித்தாந்தம் சாராதவைகளாக அமைந்திருப்பது இங்கு குறிப்பிடப்படலாம்.

நூலின் சிகரமாக விளங்கு பவை 1ம், 3ம் அத்தியாயங்களே ஆசிரியரின் முத்திரை பதிக்கப்பட்ட அத்தியாயங்களும் இவையே. 1ம், 4ம் அத்தியாயங்களை வாசிப்பவர்கள் அங்கு தரப்பட்ட கருத்துக்கள் மேற்கோள்கள் என்பன எங்கோ, எப்பொழுதோ கேட்ட, வாசித்த உணர்வை ஏற்படுத்துவதை உணர்வர். ஆனால் இரண்டாவது அத்தியாயத்தையும் புரட்டியவுடன் ஒரு புதிய அனுபவம், புதிய உணர்வு, புதிய அறிவு கிடைப்பது போன்ற நிலை உருவாகின்றது. இதற்கு முன்பு பொழுதும் நாம் உணர்ந்திராத ஒரு அனுபவம் கிட்டுகின்றது.

விஞ்ஞானக் கருத்துக்கள் எல்லோரையும் இன்று கவர்ந்திருக்கின்றன. எனவே சைவசமய கிரிகைகளும், சடங்குகளும் அர்த்தமுடையவையாக அமைய வேண்டியது அவசியம். "சைவ சித்தாந்த வாழ்வியல்" என்ற அத்தியாயம் ஒரு புது நோக்கில் எழுதப்பட்டதாகும். சமயம் என்றால் என்ன என்ற விளக்கத்

துடன் இவ்வத்தியாயம் ஆரம்பமாகின்றது. சமயம் எனில் என்ன என்பதை யாவரும் அறிந்திருக்கின்றனர். ஆயினும் சமயம் எனும் பொருளின் உண்மையான தார்ப்பரியத்தை பொதுமக்களிடிலும் சரிவர உணரவில்லை என்பதை உண்மையாகும் எனக் கூறி எமது அறியாமையை அம்பலப்படுத்துகின்றார், ஆசிரியர். 'சிலரும்' எனும் சொல்லைப் பிரயோகித்து 'ஒருவரும்' சமயத்தை அறிந்தவர் எனக் கூறி வைக்கின்றனர். சிறப்பாக கிரிகைகள் அனுட்டானங்கள் அர்த்தம்புரியாமல்துயற்றப்படுவதைக் கண்டிருக்கின்றார்.

சைவசித்தாந்தம் காட்டும் கர்மக் கோட்பாடு ஆசிரியரின் விளக்கத்தால் அர்த்தம் பெறுகின்றது. வகுப்பறைகளிலும் மேடைகளிலும் இன்றும் அறிஞர் கூடும் இடங்களிலும் கர்மம் பற்றி விளக்குபவர்கள் பலரும் புரிந்து கொள்ளத் தவறிய கருத்துக்களை இப்பகுதியில் ஆசிரியர் தருகின்றார். சிறப்பாக "வினையும் வினையின் பயனும் கர்மம் எனப்படும்" எனக் கூறி அவ்வினையின் தேர்வுச் சுதந்திரம் எம்மிடையேதான் இருக்கின்றது எனக் கூறும்போது சைவசித்தாந்தம் எவ்வாறு மனிதனை முக்கியப்படுத்தி அவனது செயல்களை நெறிப்படுத்த முனைகின்றது என்பது தெளிவாகின்றது. ஆசிரியர் இங்கு சைவசித்தாந்தம் மற்றவர்கள் சொல்லிக் கொள்வது போன்று வறட்டுத் தத்துவமல்ல. ஒரு வாழும் தத்துவம் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றார். மனிதரிடம் பண்பு, புனிவு, பாசம் என்பவை எவ்வாறு ஏற்படுகின்றதென்பதை வெகு அற்புதமாக விளக்குகின்றார். அப்பிரட்ட ஸ்ருவையர் எனும் மேலைத் தத்துவ ஞானி

கிழக்கு நாட்டவர்கள் 'தன்னை ஒறுத்து வாழ்வை அமைத்துக் கொள்கின்றனர் எனவும் மேற்கு நாட்டவர்கள் 'தன்னை ஒம்பி' வாழ்வை மேன்மைப்படுத்துகின்றனர் எனவும் கூறுகின்றார். இக்கருத்து சித்தாந்தத்துடன் சிறிதும் ஒத்துப் போவதின்கூட என்பதை டாக்டர் ஞானகுமாரனின் நூலில் கண்டு கொள்ள முடிகின்றது. சைவ சித்தாந்தம் உலகைப் புறக்கணிக்க என்றும் கூறியதில்லை. மாறாக அறவழி நின்று வாழுவதையே வலியுறுத்துகின்றதென அவர் கூறுகிறார்.

"சுயாதீன சித்தமும் சைவ சித்தாந்தமும்" எனும் 3-வது அத்தியாயத்தில் கர்மக் கோட்பாடு விதி பற்றிய கருத்துக்கள் புதிய நோக்கில் முன்வைக்கப்படுகின்றன. 'விதி' என்பது விதிக்கப்பட்ட வகையில் அமைவது எனக் கொள்ளக் கூடாது எனக் கூறும் ஆசிரியர் "இறைவனின் செயல்களே விதி" எனப் புதிய ஒரு விளக்கம் தருகிறார். வீடு பேறு கூட சுயாதீன சித்தத்தின் அடிப்படையிலேயே நடைபெறுகின்றன. இறுதியில் சித்தாந்தத்தின் இலக்காகிய விடுதலை எனும் நிலையில் 'அறநெறியில் திகழ்ந்தவர்கள்' இவ்வுலகில் இருந்து விடுதலை பெற விரும்பினார்களேயன்றி இறைவனிடம் இருந்து அல்ல எனக் கூறி அத்தியாயத்தை முடித்திருப்பது சிந்திக்கத்தக்கது.

இந்நூல் நியு செஞ்சரி புக ஹவுஸின் (சென்னை) எட்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டுச் சிறப்பு வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளது. 115 பக்கங்களைக் கொண்ட இந்நூல் ஆசிரியரின் மூன்றாவது நூலெனத் து குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அந்தக் காலக் கதைகள்

தில்லைச்சிவன்

8

வேலணைத்தீவு
சைவ இளைஞர் சபை

நாற்பதுகளில், உலக யுத்தமும், இந்திய தேசியப் போரும் எமது கிராம மக்களிடம் ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. அக்காலத்தில்தான் மகாத்மா காந்தி, நேரு போன்றவர்கள் ஊர்காவற்றுறைக்கு வந்து பெரும் பெரும் வரவேற்புக்களைப் பெற்றுச் சென்றனர். மகாத்மாவின் வருகையின் நினைவாக ஊர்காவற்றுறை வைத்தியசாலைக்கு முன் உள்ள திடலில் ஒரு அரசமரக் கன்று அவரால் நாட்டப்பெற்றுப் பொதுக் கூட்டத்திலும் பேசினார்.

எமது ஊரில் இருந்து காரை நகருக்குச் சுருட்டுத் தொழிலுக்குப் போய்வருபவர்களின் மூலந்தான் நாங்கள் உலகப் புதினங்களை அறிவதுடன், அவர்களிடிலர் கொண்டுவரும் பத்திரிகைகளையும் படிப்போம்.

இந்தவகையில் எங்களிடிலரால் வாகிகசாலையின் அவயம் உணரப்பட்டது. நானும்

என்னுடன் படிப்பவர்களான வை. தியாகராசா, செ. சுப்பிரமணியம், மா. கிலிங்கப்பிள்ளை, பொ. நாகராசா, வி. காசிப்பிள்ளை, பொன்னுத்துரை என்பவர்களுமாகச் சேர்ந்து ஒரு சங்கம் அமைத்தோம். அதன் பெயர் சரவணைச் சைவ மாணவர் சங்கம் எமது சங்கத்தின் காப்பாளராக வித்துவான் சு. இ. பொன்னையா அவர்கள் இருக்க ஒப்புக் கொண்டமை எமது வேலைகளுக்கு ஒரு உந்துசக்தி ஆகிவிட்டது. இந்த நேரத்தில் வித்துவான் சு. இ. பொன்னையா அவர்களைப் பற்றிச் சற்றுச் சிந்திப்பது அவசியம். சைவ ஒழுக்க சீலரான அவர் ஓர் காந்தியவாதி. கதர் வேட்டியும் கதர்ச் சட்டையும் அவர் தேசிய உடை. தமிழ் இலக்கண வித்துவானாகிய தன்னிடம் பாடங்கேட்கும் மாணவர்களில் மிகுந்த அக்கறையும் அனுதாபமும் உடையவர். தன் செலவிலேயே விளக்குவதைத் தேர்ந் கொடுத்து பாடஞ் சொல்வதோடு சிலவேளைகளில் மாணவர்களை அவரவர் வீடுகளுக்குக்

கூட்டிக்கொண்டு போயும் விடுவார்.

இத்தகைய பெரியார் நாம் தொடங்கிய சைவ மாணவர் சங்க வாசிகசாலைக்குப் பல பத்திரிகைகளையும் நூல்களையும் உபகரித்தார். சரவணை மத்தியில் உள்ள ஒரு கட்டிடம் பட்டயக் கணக்காளர் பத்மநாபனின் தகப்பன் துரைப்பாளினால் எம்மக்குத் தரப்பெற்றது அங்கு தொடங்கி நடைபெற்று வந்த எமது வாசிகசாலைக்கு, ஊர்ப் பொதுமக்கள் பெருவாரியாக வந்து, பத்திரிகைகளைப் பார்ப்பவர்களாகவும், வாசிப்பதற்குக் கேட்பவர்களாகவும் இருக்க, அவர்களின் நன்கொடைகளும் பெருகியது. இதனால் நாம் அன்று வரும் நாளிதழ்கள் வார இதழ் மாத இதழ்களையும் பல வற்றின் சந்தாதாரர்களானோம்.

வீரகேசரி, தினகரன் இவைகள் கொழும்பில் உள்ள எம் ஊரவர்களான இ. கந்தையா, இ. செல்லப்பா என்பவர்களால் ஒழுங்காகத் தபால் மூலம் அனுப்பப் பெற்றன. இவைதவிர, ஈழ கேசரி, இந்துசாதனம் போன்ற ஈழத்துப் பத்திரிகைகளும், கலைமகன், ஆனந்தவிகடன், ஆனந்த போதினி, பிரசண்ட விகடன், அனுமான், சுதேசமித்திரன், கிராம ஊழியன், அணிகலன், அரிசன் போன்ற இந்தியச் சஞ்சிகைகளுமாகப் பல எமது வாசிகசாலைக்கு மக்களால் உபகரிக்கப் பெற்றன.

வாசிகசாலையை நடத்தி வருவதுடன் எமது சங்கம் மாதாந்த, வருடாந்தக் கூட்டங்களையும் நடத்தி வந்தது. அவ்வப்போது பெருவிழாக்களையும் எடுத்துள்ளோம். நாம் எடுக்கும் விழாக்களைப் பற்றிய விளம்பரங்களை வாயால் எழுதி நமது வாசிகசாலையிலும் அங்கேயுள்ள

இரண்டு மூன்று கடைச் சுவர்களிலும் ஒட்டிவிட்டாற் போதும், ஒன்று அல்லது இரண்டு பெற்றோர் மாக்ஸ் விளக்குகளுடன் நாகேசுவரி வித்தியாசாலையின் பத்திரிகை விழா தொடங்கும் கிராமத்து ஆண்களும் பெண்களும் சிறுவர்களும் மாக ஒருமுறை பேர்களுக்கு மேற் கூடியவர்கள்; வழக்கமான கடலைக் கடைகள் கூட வந்திடும். பேச்சாளர்கள் பெரும்பாலும் எம் ஊர் ஆசிரியர்களாக இருப்பர். ஆசிரியர்களான நா. நடராசன், க. சோமசுந்தரம், சு. வைத்தியலிங்கம், நா. கந்தையா, வித்துவான் சு. இ. பொன்னையா, சித்தாந்த பண்டிதர், வைத்தியர் வே. சோமசுந்தரம், நா. கந்தப்பன், ஏரம்பு என்பவர்களும் சிறப்பாக வித்துவான் சு. வேந்தனார் அவர்களும் கலந்து கொள்வார்கள்.

இவ்வாறான ஒரு விழாவில் வித்துவான் சு. வேந்தனார் பேசிய 'தமிழன் வாழ்வில் மறுமலர்ச்சி' என்ற சொற்பொழிவினைச் சிறு நூலாக வெளியிட்டு ஒரு புரட்சியையும் நடத்தியுள்ளோம் என்பதை நினைப்பது இன்பமாகின்றது.

இந்தக்காலப் பகுதிக்குச் சற்று முன்பாக, வேலணைத்தீவு டங்கலாக, வைடன் திவென்று கூறுவோருக்கும், இல்லை இது ஒல்லாந்தன் குட்டிய புதுப் பெயர் வேலணைத்தீவு என்பதை இதனுடைய பழைய பெயர் என்று வாதிடுவோருமாக இருபெருங் கட்சிகளுக்கு இடையே நிகழ்ந்த வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கு இந்துசாதனமும், ஈழ கேசரியும் களமாக இருந்தன. இந்த விவாதம் முற்றுப்பெறாமலே, வழக்கத்தில் சிறு பகுதியினரால் வைடன் தீவு என்றும் பெரும்பான்மை மக்கள் வேலணைத்தீவு என்றும் வழங்கத்

தொடங்கிய கையோடேயே வேலணைத்தீவுச் சைவ இளைஞர் சபை என்ற பெரியல் ஸ்தாபனம் தனது கரங்களை அகல விரித்து 'மேன்மைக் கொள்சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்' என்ற குறிக்கோளோடு இயங்கத் தொடங்கிவிட்டது. இதன் தலைவராக இருந்த ஆசிரியமணி பண்டிதர் இ. மருதையனார், தனது ஆளுமையினால் பல சைவ மாநாடுகளை நடத்தியும் சொற்பொழிவுகள், பிரசங்கங்கள், புராண படனங்கள், குழுசைகள், சமய திசைகள் ஆதியாம் நிகழ்ச்சிகள் மூலம் மக்களிடத்தில் கல்வி, கலை, கலாச்சாரப் பண்புகளை பரப்புவதில் முன்னின்றார். தனிமரம் தோப்பாகாது என்பதை அறிந்த இவர் வேலணைத்தீவு அடங்கியிருந்தும் அக்காலத் தமிழாசிரியர்கள் பலரையும் பல செல்வந்தர்களையும் தனது முயற்சிகளுக்கு துணையாகத் தேடிக்கொண்டார். இவர்களுள் முதன்மையானவர்களாக இன்றும் நினைவு கூரத்தக்கவர்கள் பண்டிதர் அ. பொன்னுத்துரை, சி. இராசரத்தினம், பண்டிதர் பொன். ஜகந்தாதன், அதிபர்களான அ. செல்லையா, வைரமுத்து, த. சிவஞானசம்பந்தன், சு. நமசிவாயம், சு. வைத்தியலிங்கம், நா. கந்தையா, பாக்கியநாதன், ஐ. பொன்னையா, சோ. தியாகராசா, காங்கேசு ஆகியோரும் இச்சங்கத்தின் செயலர்களாக சரவணமுத்து, நடராசா என்பவர்களுமாவர். இவர்களின் சொந்த உழைப்பின் பயனாகவே எமது வேலணைத்தீவு பிறமதமாயை மருள் நீங்கப் பெற்றதெனக் கூறுவர்.

வேலணைத்தீவுச் சைவ இளைஞர் சபையின் மாநாடுகளுக்குத் தமிழகத்தில் இருந்து

காலத்துக்குக் காலம் வருகை தந்திருந்த சிவக்கவிமணி சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார், இராமச்சந்திரன் செட்டியார், தமிழ் ஈழத்தவரான பண்டிதர் மகாவிங்கசிவம், பெரியார் சிவபாத சுந்தரனார் போன்றவர்களினால் எமது தீவகத்தின் புகழ் தமிழகத்திலும், சுமத்திலும் பரவுவதாயிற்று. ஒருமுறை 'தமிழரின் விருந்தானும் பண்பினையும், கலை கலாசார ஒழுங்கமைப்பையும் காணவேண்டும் எனில் இலங்கை யாழ்ப்பாணத்தின் மேற்கே உள்ள தீவுகளுக்குச் செல்லுங்கள் என்று கல்வி, ஆனந்தவிகடனில் எழுதியதைப் பார்த்துப் பெருமை கொண்டனர் பலர்.

இதே காலத்தில் இன்னோர், கூறாக, மறைமலை அடிகளாரின் தனித்தமிழ் இயக்கமும் இ. வே. ரா. பெரியாரின் திராவிட எழுச்சியும் எம் கிராமத்தில் ஆங்காங்கு தனிர் விடத் தொடங்கியது. இதற்குத் தலைமை வகித்த வித்துவான் நாகேந்திரம்பிள்ளை, தனது பெயரைத் தனித்தமிழ்ப்படுத்தி 'பணிவேந்தன்' ஆக்கி அது பணிவேந்தனாகக் கண்டு, தனிவேந்தனார்' ஆனார். இவரைப் போலவே இராசரத்தினம் 'இறைமணி' எனவும், நடராசா 'ஆடவிறை' எனவும், கந்தரம் இருவரில் ஒருவர் அழகன் என்றும் மற்றவர் பேரழகன் என்றும் பெயர் மாற்றித் தமது தனித்தமிழ் ஆவாவை நிறைவேற்றினர் இன்றும் இக்கால வரட்கில் இருந்த ஆக்கிராசனர், காரியதரிசி, பொக்கிசதாரர் என்ற பதவிப் பெயர்கள் தலைவர், செயலர், பொருளாளர் ஆனதுடன் கல்யாணம், திருமணம் என்றும் முகூர்த்தம். நான் என்றும், இவைபோல் வனவான

பல வடமொழிச் சொற்கள் தமிழாக்கம் பெற்று உலா வந்தன

இதுபோல நிகழ்ந்த சம்பவமொன்று எம் ஊரிற் சிலர் சொல்லி மகிழ்வர். கிராவிடக் கொள்கையினைக்குத் கோயில் குளம் சாமி இவற்றில் எப்படி நம்பிக்கை இல்லையோ; அப்படிப் பேய் பிசாசுகளிலும் நம்பிக்கை இல்லை. இதெல்லாம் பொய் என்பர். ஒருநாள் எமது கிராவிட நண்பர் ஒருவரும் வேறுசிலரும் எமது கிராமத்து மயானத்துக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் உள்ள வீதியில் மதகு ஒன்றில் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். நேரம் இரவு பத்துமணி இருக்கும். அப்போது பேய் பிசாசுக் கதை வந்தது. பேயாவது பிசாசாவது என்று வீறாப்புப் பேசினார் கிராவிட நண்பர். அப்படியானால் அந்தச் சுகுரட்டுக்குப் போய்வாரும் பார்ப்போம் என்று சவால்விட்டார் ஒருவர் சரி நான் போய்விட்டு வருகிறேன் பாருங்கள் என்று புறப்பட்டவரிடம் குறை வெட்டிக் கழித்துக் கிடந்த ஒருமுழக் கட்டை கொடுக்கப்பட்டது. இதைச் சுகுராட்டில் அறைந்து இறுக்கிவிட்டு வந்தாற்றான் நாங்கள் நம்புவோம் என்று ஒரு நிபந்தனையும் போடப்பட்டது. நிபந்தனையை நிறைவேற்றக் கட்டையை கடலையில் அறைந்த மகிழ்வோடு திரும்பிவர முயன்ற போது வேட்டியைப் பேய்பிடித்திழுத்துக் கிழிக்கப் பாதி வேட்டியோடு இரைக்க விறைக்க ஒடிவந்த கிராவிடவாதி மறுநாட்தான் மற்றப் பாதி வேட்டிகட்டைக்குள் அறைப்பட்டிருந்ததைக் கண்டார். இவ்வாறே பேய் பிசாசுகளுண்டென்பாரும், இக்கலையென்பாரும் பல சோதனைகளில் முயன்று வென்றதும் தோற்றதும் உண்டு.

இதே காலத்தில் இதே இளைஞர்கள் ஒரு சமூக அந்தஸ்தைக் கருதித் கோயில்கள் மடங்களில் நடைபெறும் புராணப் படன நிகழ்ச்சிகளில் படிக்கச் செல்வதும் உண்டு. நாற்பதுகளுக்கு முன் எல்லோருக்கும் ஏடு கொடுக்க மாட்டார்கள். இந்த விழிப்புக்காலம் அந்தப் பாரம்பரியத்தை மாற்றி இசையோடு பாடிப் பொருளுக்கேற்பப் பதம் பிரித்துக் கொடுக்கக் கூடிய அனைவருக்கும் ஏடு கொடுக்கப் பெற்றது. கோவிலில் புராணம் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலுடைய சிலர் புராணிகர்களிடம் சென்று பன்னும் ராகமும் பழகவும் புராண நூல்களைத் தேடிப் பெற்றுப் படிக்கவும் முன் வந்தார்கள். இவர்களுக்கும் உதவு முகமாக வ. சோமசுந்தரம் என்பார் இந்தியாவிலிருந்து ஒரு ஒதுவார் மூர்த்தியை வரவழைத்துத் தேவாரம் புராணங்கள் என்பவற்றைப் பண்ணோடு பாடக் கூடியதாகச் சில இளைஞர்களை உருவாக்கினார்.

இவ் விளைஞர்களிடத்தும் இவர்களைப் பின்பற்றிய வேறு சிலரிடத்தும் போகும் இடமெங்கும் ஒரு புத்தகத்தைக் கொண்டு செல்லும் வழக்கம் இருந்தது. பந்தடிக்கும் போதும். கிளித்தட்டு விளையாடும் போதும் ஆங்காங்குள்ள வரம்புகளில் பல புத்தகங்கள் வரிசையாக இருக்கும். விளையாட்டு முடிந்ததும் ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் கொண்டுவந்த புத்தகங்களை மாறிக் கொடுத்து வாங்கிச் செல்வதுமுண்டு. இது சாதாரண நிகழ்வாக இருந்த போதும் அந்தக் காலத்துக்கு இவையொரு எழுச்சிப் போக்காகும்.

இந்தவகையாக விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்திய நாற்பதுகளே போட்டி பொறாமைகளை

யும் பொய்களையும் வளர்த்துத் தோதல்களையும் கொண்டுவந்தது. கிராமசபைத் தோதல்களும் பச்சை, மஞ்சள், சிவப்புப் பெட்டிகளும் வந்ததுதான். சாதாரண கிராமமக்கள் ஆனானாப்பட்டவர்களுடையல்லாம் ஏமாற்றத் தொடங்கிவிட்டனர். ஒவ்வொரு வீட்டு வளவிலும் மூன்று கொடிகளும் பறக்கவிடப்பட்டிருந்தனர். இனத்தவர் என்றோ படித்தவர் என்றோ நாட்டான்மைக்காரர் என்றோ பேதமில்லை. எல்லாக் கொடிகளும் பறந்தன. எவர் கேட்டாலும் உங்களுக்குத்தான் எங்கள் வாக்கு என்று சத்தியம் கூடச் செய்தனர். ஆனால் கொடிகள் ஒன்று இரண்டைக் கழற்ற மறுத்துவிட்டனர். வம்பில் மாட்டிக் கொண்டு கட்டிகட்டிப் போராட மனம்வரவில்லை. ஆனால் சிறுவர்கள் மட்டும் ஆளுக்கொரு நிறக் கொடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரே கூட்டத்தில் பஞ்சள் பெட்டிக்கு ஜே! பச்சைப் பெட்டிக்கு ஜே! சிவப்புப் பெட்டிக்கு ஜே என்று ஊர்வலம் வருவார்கள். ஒரு கட்டிப் பயல் மஞ்சளுக்கும் பச்சைக்கும் சிவப்புக்கும் ஜே! என்பான். ஆனால் வீழ்ச்சிப் பாடல்கள் கிடையாது. ஒழிக் கோசம் இல்லை. எல்லாம் வாழவேண்டும்— வெற்றியோடு வாழவேண்டும். ஆனாலும் படித்தவர் ஒருவர்— பண்பாளரான இவரே வெல்லுவார் என்று எல்லாரும் நம்பினர். தாந்தாம் வெல்வேறு முகங்களில் நின்றபோதும் வெற்றி அந்தக் கல்விமானுக்கே என்று எல்லார் இதயமும் பெசிறி வீரனுக்கே பேரழகி உரியவன். இது முந்தையர் முடிபு இன்றையவர் கற்றோனுக்கே வெற்றி என்றனர் போலும்.

திருத்தங்கள் உடன்தேவை!

பழுதாய்ப் போச்சு
பழுதாய்ப் போச்சு
பாவனை பிழைத்து
பழுதாய்ப் போச்சு
பாவிக்கப் படாதும்
பழுதாய்ப் போச்சு

ஓ... முகமும் மனமும்
போச்சு... போச்சு

மனம் அறியாத
முகத்தின் சிதைவும்
மனம்— முகம் விழுங்கிய
மாயச் சொல்லுமாய்
மனிதம் உலகில்
அருந்தலாச்சு

ஓ... அகமும் புறமும்
அறம்புறமாச்சு...

பழுதினையறியா
பாவி நிலைகளும்
அறிந்தும் திருந்தா
பாழ்படு நிலைகளும்
ஒழியும் படியாய்
ஏற்பாடு வேண்டும்

ஓ... தேசங்கள் தோறும்
திருத்தங்கள்—
உடன் தேவை
மனம்—
முகம் திருந்தாமல்
மனித மேம்பாடேயில்லை.

என். சண்முகலிங்கன்

அகவை அறுபதில் முருகையன் படைப்புக்கள்

மதிப்பீடு நிகழ்வு

— கமலநாபன்

அகவை அறுபதைக் கண்ட கவிஞர் முருகையன் அவர்களுக்கு அவரது மணிவிழா ஆண்டிலே அவரது படைப்புக்களை மதிப்பீடு செய்கின்ற சிறப்பு நிகழ்வு அண்மையில் யாழ். பல்கலைக்கழக கலாசபதி கலையரங்கிலே சிறப்பாக நடைபெற்றது.

பல்கலைக்கழகத் தமிழ்மன்றமும், தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையும் ஒழுங்கு செய்திருந்த இந் நிகழ்வு 30-05-1993 செவ்வாய் மாலை 4 மணி உளவில் சம்பிரதாய முறைப்படி ஆரம்பமானது. கலையரங்கம் பேராசிரியர்கள், கலைஞர்கள், பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் என பஸ்திரம்பட்டவர்களும் சங்கமத்தால் நிறைந்திருந்தது.

விழாவினைத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள் தலைமையேற்று நடத்தினார்கள். முடிவிலே விழாவுக்கு வந்திருந்த அனைவரையும் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையைச் சேர்ந்த திரு. தனிகாசலம் அவர்கள் வரவேற்றுப் பேசினார். தலைமையுரையிலே பேராசிரியர் சண்முகதாஸ் அவர்கள் தமிழ் கவிதை யுலகிலே கவிஞர் முருகையனுக்குரிய சிறப்பான இடத்தினைத் தெளிவுபடுத்திப் பேசினார்கள்.

தொடர்ந்து கலை பண்பாட்டுக்கழகப் பொறுப்பாளர் கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை அவர்கள் வாழ்த்துரையினை வழங்கி விழாவினைச் சிறப்பித்தார்கள் அவர்களது உருக்கமான வாழ்த்துரையினால் சபை சில நிமிடங்கள் மெளனத்திக்குக் கிடந்தது.

சபையோர்கள் மேடையிலே முருகையனை கண்களால் நோட்டம் விட, முருகையன் சபையாரில் ஒருவராக அமர்ந்து நிகழ்வுகளை உன்னிப்பாக அவதானித்துக் கொண்டிருந்தது வியப்பாக இருந்தது.

கவிஞர் முருகையனது படைப்புக்களிலே பாநாடகங்களை குழந்தை ம. சண்முகனிலும் அவர்களும், கவிதைகளை கவிஞர் சோ. பத்மநாதன் அவர்களும், உரைநடை இலக்கியப் படைப்புக்களை கலாநிதி சுப்பிரமணியன் அவர்களும் மதிப்பீடு செய்து உரை வழங்கினார்கள். மதிப்பீட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து முருகையன் அவர்கள் ஏற்புரையினை வழங்கினார்கள். இறுதியாக தமிழ்மன்றச் செயலாளர் திரு. கிருபானந்தன் நன்றியுரை வழங்கி விழாவினை நிறைவு செய்து வைத்தார்.

ஒரு கௌரவிக்கப்பட வேண்டிய கவிஞனை ஆவன் வாழும் காலத்திலேயே கௌரவித்த அந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்ட அகமகிழ்வோடு அன்றைய மாலைப் பொழுதும் மறைந்தது.

நாபர் சே. சிவராஜா அவர்களுக்கு இன்று மணிவிழாக் காலம். அதன் ஞாபகார்த்தமாக இக்கவிதை பிரசுரிக்கப்படுகின்றது.

— ஆசிரியர்

சேவையொன்று முடப்படுகின்றது

வண்ண சே. சிவராஜா

“டாங், டாங், டாங்”

மாங்குடி கிராமத்தில் முருகையன் கோவில் மணி வழமை போல் அடித்தோய்ந்தது.

காலையேனை இம் மணி யோசை கேட்பின் மணி 6 என்பது அர்த்தம்.

வழமை போலவே அன்றும் அகிராமம் விழித்துக் கொண்டது.

ஆனால் ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தின் வாழ்வில் அன்றைய தினம் வழமை போன்றதன்று.

காரணம்,

அன்றுகான் அவரது ஆசிரியர் பணியின் கடைசித் தினமாகும்.

அடுத்தநாள் அவரது 60 வது பிறந்த தினமாகும்.

வயதின் கராணமாக அவர் அன்றுடன் தனது சேவையிலிருந்து இளைப்பாற வேண்டியுள்ளது.

இன்று தான் கடைசித் தின முருகையால் பாடசாலை ஆசிரியர்

யர் மன்றம் அன்னாருக்கும் பாடசாலை முடிவடைந்ததும் பிரியாவிடை அளிக்கத் தீர்மானித்திருந்தது.

ஆசிரியர் பொன்னம்பலம் ஒரு கர்மவீரன். ‘படோடயம்’ எதுவுமின்றித் தனது கடமையைச் செய்பவர்.

மாங்குடி மத்திய கல்லூரிக்கு அவர் மாற்றால்கி வந்தது கேற்றுப்போல இருக்கின்றது ஆனால் காலம் உருண்டோடி விட்டது. 38 வருடங்களுக்கு முன் அங்கு அவர் காலடி எடுத்து வைத்தபோது மாங்குடி சைவப் பாடசாலையென்ப பெயர் பெற்றிருந்தது அக்கல்லூரி.

அப்பொழுது சுமார் 30 ஆசிரியர்களும் 600 மாணவர்களுமே அப்பாடசாலையிலிருந்தனர்.

அப்பாடசாலை கடந்த சில வருடங்களில் படிப்படியாக உயர்ந்து, இப்பொழுது சுமார் 1200 மாணவரையும் 45 ஆசிரியர்களையும் கொண்டிருந்தது.

கடந்த சில ஆண்டுகளாகப் பாடசாலை வளர்ச்சியில் ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தின் பங்கு பெரும் பங்கு. கொட்டிக்களா கக் காட்சியளித்த பாடசாலை இன்று சில மாடிக் கட்டிடங்களோடு காட்சி தருகின்றது.

ஒரு அறையில் முடங்கிக் கிடந்த ஆய்வுகூடம் இன்று விஞ்ஞானக் கட்டிடம் என்ற பெயரில் பெருத்திருந்தது.

அதிபரின் காரியாலய மென்னை, விளையாட்டு மைதானமென்னை, எனப்பல வசதிகள் பாடசாலைக்குக் கிட்டிவிட்டது.

இன்று அக்கல்லூரிக்குப் பெயர் மாங்குடி மத்திய கல்லூரி என்பதாகும்.

ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தின் காலத்தில்—கடந்த 22 வருடங்களில்—கல்லூரி ஐந்து அதிபர்களைக் கண்டுவீட்டது.

கல்லூரியில் எந்த நிகழ்ச்சி நடந்தாலும் ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தின் கைபடாத நிகழ்ச்சி இல்லையெனலாம்.

அந்தக் காலத்தில் பொதுப் பயிற்சி என்ற தமிழ்ப்பயிற்சி முடித்துக் கொண்டவர், பொன்னம்பலம். எப்பொழுதும் தேசிய உடையிலும், சால்வையிலும் காட்சியளிப்பவர்.

ஆரம்பத்தில் மலைநாட்டில் சேவை செய்த ஆசிரியர் பொன்னம்பலம், பல பாடசாலைகளுக்கு மாறிக் கடைசியாகத் தனது ஊர்ப் பாடசாலையான வாங்குடிப் பாடசாலைக்கு மாறி மந்துள்ளார்.

பழைய மாணவர்கள் சங்கம், பாடசாலை அபிவிருத்திச் சங்கம் போன்ற சங்கங்களில்லல்லாம்—அவரது அநுபவத்தைத்

தேடி—நிர்வாக சபைகளில் அவரை விரும்பிச் சேர்த்தனர்.

ஐந்து அதிபர்களும் அவரது பங்களிப்பை மதித்தனர். எந்த விடயத்தைச் செய்யும் போதும் அவரது அறிவையும் ஆற்றலையும், அநுபவத்தையும் பெற்றுக் கொள்ள அதிபர்கள் தயங்க வில்லை.

பாடசாலை பெற்றோர் ஆசிரியர் தினம், பரிசுத்தினம் போன்றவற்றிலெல்லாம் அவரது பங்களிப்பு இன்றியமையாதது.

விளையாட்டுப் போட்டிகளின் போது சில இளவட்ட ஆசிரியர்கள் இந்தப் பழக்கத்தை 'ஸ்போர்ட்ஸ்' தெரியுமென ஒதுக்கி விட்டாலும் அவர் தனது இல்லத்திற்காக அயராது பாடுபடுபவர்.

இவர் வெறும் பயிற்றப்பட்டவர்தானே என்று, க. பெய். த. (உயர்தரம்) ஆசிரியர் இவரை ஒதுக்கிவிட்டாலும், மாணவரின் ஒன்று கூடல், போன்றவற்றுக்கு இரவு வெகு நேர மாயினும் நின்று, கோப்பைகள், பாத்திரங்கள் என்பவற்றைக் கழுவி வைக்கும் மட்டும் மேற்பார்வை செய்து கடைசியாகவே—பாத்திரங்கள், தளபாடங்கள் என்பவற்றை ஒழுங்குபடுத்திய பின்னர் வெளியேறுவார்.

இளவட்ட ஆசிரியர்களெல்லாம் பாடசாலை விட்டவுடன் 'ரியூசன்' என்று கூறிக் கொண்டு வெளியேற, பாடசாலை விட்ட பின்பு தனது மாணவருக்கும் பிற மாணவருக்கும் மேலதிக வகுப்புகளை வெகுமதியில்லாமலேயே நடாத்தி, தமிழ் மொழிப்பாடத்தில் அதியுயர் சித்தி பெற உழைத்தவர், ஆசிரியர் பொன்னம்பலம்

அப்படிப்பட்ட ஆசிரியருக்கு இன்று வயது மூப்பின் காரணமாக சேவையிலிருந்து இளைப்பாற வேண்டியுள்ளது.

ஐந்து அதிபர்களும் அவரது சேவையைப் பெற்றிருந்தும், பாடசாலையில் பதவி உயர்வுகள் வந்த போதெல்லாம், ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தின் பெயரை திணைக்களசத்திற்கு விதந்துரைக்க ஏனோ மறந்து விட்டனர். பிரதி அதிபர், உப அதிபர் போன்ற பதவிகளாகட்டும்—ஏன் பகுத்தித்தலைவர் பதவிக்குக்கூட அவரது பெயரானது வசதியாக மறக்கப்பட்டு விட்டது.

ஆசிரியர் பொன்னம்பலம், கீதையின் "சடமையைச் செய்பலனை எதிர்பாராதே" என்ற கூற்றுக்கமையச் செயல்பட்டவர். அப்படிப்பட்ட சேவையாளன் இன்று இளைப்பாறுகின்றார்.

அன்று ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தின் பிரியாவிடைக்காக பாடசாலை இந் பாடவேளைகள் முன்னதாகவே மூடப்பட்டு ஆசிரியர் கழகத்தினால் பிரியாவிடை அளிக்கப்படுகின்றது.

ஆனால் பாடசாலை விட்டதும் ஒரு சில ஆசிரியர்கள் சாக்குப் போக்குச் சொல்லிக் கொண்டு பிரியாவிடை வைப்பதற்கு நில்லாமல் வெளியேறி விட்டனர். வேறு சில இளவட்ட ஆசிரியர் "ரியூசன்" இருக்கு என்று கூறியபடி வெளியேறி விட்டனர்

ஒரு சில ஆசிரியர் மட்டும் மிஞ்சி நிற்க பிரியாவிடை ஆரம்பமாகியது.

அதிபர் உட்பட இரண்டு மூன்று பேர் சம்பிரதாயப் பேச்சுக்களைப் பேசினர். மாலையிட்டனர் சிறிய பரிசு ஒன்றையும் ஆசிரியர் சார்பில் அளித்தனர்.

நகரத்தைச் சார்ந்த பெரிய கல்லூரியாக இருப்பின் 'பான்ட்' வாத்தியம் இசைக்க மங்கள வாத்தியம் ஒலிக்க ஊர்வலமாக விடுவரை கொண்டு செல்லப்பட்டிருப்பார் ஆசிரியர் பொன்னம்பலம்.

ஆனால் சேவையின் இலக்கணமான ஆசிரியர் பொன்னம்பலமோ வயதில் மூப்படைந்து, மின்னாமல் முழங்காமல் இளைப்பாற வேண்டியுள்ளது.

பிரியாவிடைக்கு நின்ற ஆசிரியரும் வெளியேறி விட்டனர். ஆசிரியர் பொன்னம்பலம் பாடசாலை வளாகத்தை ஒருமுறை நோட்டமிட்டார். 22 வருடத்திற்கு மேலாக தான் ஊசலாடிய இடத்தை விட்டுப் பிரியும் காலம் வந்தவிட்டதென நினைக்கும்போது அவர் மனம் சற்றே கிலேசமடைந்தது.

சிறுநாழியர் இராமலிங்கம் மட்டும் பாடசாலையில் எஞ்சி நிற்க, ஆசிரியர் பொன்னம்பலம் பாடசாலை வளாகத்தைவிட்டு வெளியேற முற்பட்டார்.

இராமலிங்கம் ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தை மேலும் கீழும் பார்த்து, சேர் போட்டு வாங்கோ, நான் பாடசாலையைப் பூட்டப் போகின்றேன் என்றார். ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தின் கண்களில் நீர் கருக்கட்டி விட்டிருந்தது.

22 வருடத்திற்கு மேலாக அப்பாட்சாலையோடு ஒன்றிப் போன பொன்னம்பலத்தாருக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரிய வில்லை.

இச் சமூகத்தைப் பற்றி நினைக்கும் போது அவருக்கு மிகவும் மனவருத்தமாக இருந்தது.

கருவேப்பிலையை ஒவ்வொரு கறிக்கும் மணமுட்டப் போடும் மண்தர் கூட்டம் அதனைத் தனியே கறி சமைப்பதற்கு விரும்புவதில்லை. அது போலவே இப்பாட்சாலையைச் சமூகமும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியிலும் சரி, கறபித்தலிலும் சரி, ஆசிரியர் பொன்னம்பலத்தின் சேவையைப் பெற்றுக் கொள்ளத் தவறவில்லை. ஆனால் பதவிகள் வரும்போது மட்டும் அச்சமூகம் அவரைக் கண்டு கொள்ளவில்லை.

தனது உதிரத்தால் தான் கட்டி வளர்த்த பாட்சாலையை ஆசிரியர் பொன்னம்பலம் விட்டு மெல்ல மெல்ல வெளியேறினார். அவரை வழியனுப்பி வைக்க, சிற்றாழியர் இராமலிங்கத்தைத் தவிர வேறொருவருமில்லை.

பாட்சாலை வாசலை அன்மித்து விட்டார், ஆசிரியர் பொன்னம்பலம், அப்பொழுது.

பாட்சாலையை விட்டு அண்மையில் வெளியேறியிருந்த மாணர் சிலர் அவரை நோக்கி ஓடி வந்தனர்.

அவர்களிடையே ஒரு சில வருடங்களுக்கு முன் கல்வி கற்ற மாணவருங் காணப்பட்டனர்.

“ஐயா, நீங்கள் இளைப்பாறுகின்றீர்களாமோ? இப்பொழுதுதான் எமது தமிழ்ப்பா இளைப்பாறுகின்றார் என்று கேள்விப்பட்டோம்” என்று கூறிக் கொண்டு வந்த மாணவர் அவரைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டனர் அவர்களிடையே சற்று மூத்தவன்— உள்நாற்புத்திரி கையொன்றில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றுவான். “ஐயா, உங்கள் தமிழ்தான் என்னை வாழ வைக்கிறது” என்று கூறிக் கொண்டு மாலை ஒன்றை அணிவித்தான். கூட நின்ற மாணவர் அனைவரும் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தனர்.

“ஆம் பிள்ளைகளே! எனது வயது முப்பின் காரணமாக இன்று தொடக்கம் இளைப்பாறுகின்றேன். ஆனால் எனது வீட்டின் கதவு உங்களுக்குத் தமிழ் கற்பிக்க என்றும் திறந்திருக்கும் எனது ஒவ்வொரு பணம் எனக்கு மனைவிகு வாழப் போதுமானது. பணமொன்றும் தராமலே நீங்களும் உங்கள் வருங்காலச் சமுதாயமும் என்னிடம் தமிழ் கற்கலாம்” என்று கண்களில் நீர் வடியக் கூறிக் கொண்டே வெளியேறினார் ஆசிரியர் பொன்னம்பலம்.

ஆனால் இப்பொழுது அவர் கண்களிலிருந்து வெளியேறியது அவலக் கண்ணீர் அல்ல, ஆனந்தக் கண்ணீர்.

நன்றியுள்ள சமூகம் இன்னமும் இருக்கின்றதென எண்ணிக் கொண்டு, தான் கற்ற, கற்பித்த கலைக் கோயிலைப் பார்த்துக் கரம் கூப்பியபடியே வெளியேறினார் ஆசிரியர் பொன்னம்பலம்.

யார் குற்றம்?

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

மஞ்சலேகாவின் அழைப்பிதழ் சாரங்கியின் மேசையிலே கிடந்து அவளது ஆறிப்போன ரணங்களையெல்லாம் கீறிக் கிழித்துக் கொண்டிருந்தது:

சில மாதங்களுக்கு முன்னர் மஞ்சலேகா தனது நோய்க்குச் சிகிச்சைபெற வைத்தியரான சாரங்கியிடம் வந்திருந்தாள். அதன் பின் மாதமிருமுறை அவளது கிளினிக்கிற்கு வர நோந்ததால் படிப்படியாக அவளது தோழியாக மாற்றினாள்.

ஒரே வகையான குணநலன்களும் ஈடுபாடுகளும் உள்ளவர்கள் நண்பர்களாவார்களாமே. அதுதான் இந்த நட்பிற்கும் காரணமோ?

கலை, இலக்கியம், சமூக சேவை என எல்லாவற்றிலுமே ஈடுபாடு கொண்டவள் மஞ்சலேகா. மகளிர் கிராம அபிவிருத்திச் சங்கம், கலை, இலக்கிய அமைப்புகள் என்பனவற்றிலெல்லாம் அங்கம் வகிக்கிறாள். விழாவின் தலைவியென்றும், முக்கிய பேச்சாளரென்றும், சிறப்பு விருந்தினரென்றும் மஞ்சலேகாவின் பெயர் பத்திரிகைகளில் அடிக்கடி காணப்படும்.

ஒருநாள் மஞ்சலேகாவின் கதையொன்றை சாரங்கி விமரி

சனம் செய்தபோதுதான் அந்த லைத்தியரின் இலக்கிய, ஈடுபாட்டை மஞ்சலேகா கண்டு வியந்தாள். அதன் பின் சாரங்கியின் வீட்டிற்கும் வந்துசென்று நட்பை வளர்த்துக் கொண்டாள்.

அந்த நட்பினால் கலை, இலக்கிய ஈடுபாடு சாரங்கியின் மீண்டும் உயிர்ப்பெடுத்தது. வீடு, வேலையென்று இயந்திரமாகிப் போன அவளுள் உயிரோட்டமேற்பட்டது. உயிர் வந்ததும் இதயம், வேதனை என்றெல்லா உணர்வுகளும் வரலாயிற்று.

மஞ்சலேகாவின் அழைப்பை யேற்று, சில இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு அவள் போனாள். சமூகசேவை நோக்கில் மருத்துவப் பரிசோதனைகளும் சிகிச்சைகளும் செய்ய முற்பட்டாள்.

மஞ்சலேகா அவளது கணவனுடன் மோட்டார் சைக்கிளில் வந்திறங்கி அங்கு நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் பற்றி அவனுடன் அடிக்கடி உரையாடிய வண்ணம் அமர்ந்திருப்பதைப் பார்க்கும் பொழுது சாரங்கி இழந்துவிட்ட ஒன்று மனத்தினுள் நெருடும்.

பல நாட்களுக்கொருமுறை ஏதாவது கூட்டத்திற்கென்று அவள் புறப்பட்டாலே “மஞ்ச

லேகா வரத்தொடங்கி, இந்தத் தேவையற்ற வேலையும் சேர்ந்து விட்டதா?" என்ற பொருள்பட வெறுப்பும் நையாண்டியுமாக அவளின் கணவர் ஐங்கரன் ஏதாவது கூறுவான்.

பல ஆண்டுகளாகப் பழகிப் போன பேச்சுள் தானென்றாலும் மனதில் பதிந்து வேதனை தர அவை தவறுவதில்லை.

சாரங்கியின் பேராசிரியர் ஐங்கரனை அவளுக்கேற்ற கணவனாகத் தேர்ந்தெடுத்து அவளது சம்மதத்தைக் கேட்டபோது பலவற்றையும் சிந்தித்து முடிவெடுக்க வேண்டிய நிலையில் அவளிருந்தாள்.

சீதனக் கொடுமை பற்றிய விவாத அரங்குளில் பகிரங்கமாகப் பல உடவைகள் அவளுக்கு விடுக்கப்பட்ட சவால்கள் அவளது நினைவுக்கு வந்தன.

"மருத்துவம் பயிலும் சாரங்கி தான் மருத்துவரான பின், ஒரு விவசாயியை மணம் புரிய முன்வருவாளா?"

"நிச்சயமாக நான் தயங்க மாட்டேன்" சாரங்கியின் அன்றைய பதிவிலிருந்த உறுதி இன்றும் அவளது மனத்திலிருந்ததை அவள் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டாள்.

படித்துப் பட்டம் பெற்ற பெண்கள் நல்ல வருவாய் பெறக் கூடிய பதவியிலிருக்கும் போது ஏன் அந்த தரமுடைய அல்லது உயர்ந்த தரமுடைய பதவியிலிருப்பவரை மணம் புரிய விரும்ப வேண்டும்? பணத்தை நாடியா?

பெரும்பாலும் அந்தஸ்தை நாடியே அவர்கள் இப்படி விரும்புகிறார்கள் போலும் என்று தான் அன்று அவள் கருதினாள்.

பலர் நடுவீதன் கணவன் கராஜ் வைத்திருப்பவன் என

அறிமுகப்படுத்தும் போது அவர்கள் காட்டும் பதில் உணர்வுகள் அவளது மனதைப் பாதிக்காதென்று அவள் நிச்சயமாக நம்பினாள்.

கராஜில் அழுக்குப் படிந்த உடையுடன் காணப்படும்தோது கூட, மற்றவர்களைச் சுவரக் கூடிய அழகன் ஐங்கரன். கை நிறையச் சம்பாதிக்கிறான். சீதனமும் வேண்டாமென்கிறான். வேறு சிக்கல்கள் ஏதுமிருக்குமென அவளுக்குத் தெரியவில்லை எனவேதான் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தான்.

பேராசிரியர் உட்படப் பெரியவர்களும், பெற்றோரும் உற்றோரும் வாழ்த்த அவர்களுது திருமணம் நடந்தேறியது.

ஆரம்பத்தில் அவளது இல்லறம் மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது. ஆனால் கணவனது முதல் வாக்கியமே அவள் எதிர்பார்க்காத ஒன்றாக இருந்தது.

"டொக்ரரான உங்களுக்கு நான் தகுதியில்லை. ஆனாலும் மற்றப் பிரச்சனைகளை யோசித்து என்னைத் திருமணம் செய்யச் சம்மதித்திருக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறது"

"ஐயையோ, அப்படியொன்றும் நான் நினைக்கவில்லை" அவள் அவசர அவசரமாக அதை மறுத்தும் அவன் மனத்திலிருந்து அந்த எண்ணம் அகலவில்லையென்பதை அவள் மெல்ல மெல்ல உணரத் தொடங்கினாள்.

ஐங்கரன் அன்பானவன், பண்பானவன். அவளுக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவனுக்கிருந்தது. பல வழிகளிலும் அவன் நல்ல கணவனாக இருந்தாலும், அந்த நல்ல

மனத்திலே தாழ்வுச் சிக்கல் புரையோடிப்போய்க் கிடந்தது.

அவனுடன் படித்த பிரகஸ்பதியை, அவள் சித்திராவின் திருமண வைபவத்திலே சந்தித்தாள். மருத்துவக் கல்வி மண்டையில் ஏறாது, படாத பாடுபட்டு மருத்துவனானவன். ஆனால் தற்பெருமையில் தலைவீங்கிக் கிடப்பவன்.

"ஹலோ சாரங்கி எப்படி இருக்கிறீங்க? உங்கள் கல்யாணச் சாப்பாட்டுக்குத்தான் எங்களைக் கூப்பிட மறந்துவிட்டீர்கள். இவர்தான் உங்கள் கணவரா? என்ன செய்கிறார்?" ஒரேயடியாகப் பிடித்துக் கொண்டான்.

"அவர் சொந்தமாக ஒரு கராஜ் வைத்திருக்கிறார்" இனிமையாகச் சிரித்தபடியே சாரங்கி பதிலளித்தான்.

"கராஜா...? அதுதான் எங்களுக்கெல்லாம் அழைப்பிதழ் அனுப்பவில்லையா?" பிரகஸ்பதி பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே,

"போகலாமா...?" என்று ஐங்கரன் நடக்கத் தொடங்கிவிட்டான். கேலிச்சிரிப்பும் கிண்டல் தொனியுமாகப் பிரகஸ்பதி பேசிய பொழுது அவளுக்கே கோபம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

சாதாரண தரத்தில் சரியாக இரண்டு பாடங்கள்தான் சித்தியடைந்தவள் பிரகஸ்பதியின் மனைவியாக வாய்த்த கலா என்பது அவளுக்குத் தெரியும். ஆனால் பிரகஸ்பதி தேடிய அழகு, பணம் இரண்டும் அவளிடமிருந்தன. இவ்வளவு கேலி செய்யும் பிரகஸ்பதி அவளைத் திருமணம் செய்ய முன்வந்திருப்பானா?

பிரகஸ்பதி போன்றவர்களின் பேச்சுகள் அவளது மனதை

அலைபாயச் செய்யாதென்பதில் அவள் உறுதியாக இருந்தாலும் பூசல் வேறொரு பக்கத்திலிருந்தல்லவா புறப்பட்டிருந்தது.

ஐங்கரனின் மனதில் முளைவிட்ட தாழ்வுச் சிக்கலுக்கு பிரகஸ்பதி போன்றவர்களின் பேச்சுகள் நீருற்றி வளர்ந்தன.

சிலர் சாரங்கிக்கு மட்டும் மரியாதை கொடுத்து, ஐங்கரனைக் கண்டும் காணாதது போலப் போய்விடுவார்கள் இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களும் ஐங்கரனை வெகுவாகப் பாதித்தன.

சாரங்கி சாதாரணமாக ஒரு மனிதனின் இயல்புக்கேற்ப ஐங்கரனின் கருத்துக்களை எதிர்த்துக் கருத்துக்கள் கூறினாலோ மாறுபட்ட முடிவுகள் எடுத்தாலோ அவள் தன்னை மதிக்காமல் தற்பெருமையால் அப்படிச் செய்வதாக ஐங்கரன் கருதினான்.

இந்த நிலை அவர்களிடையே அன்பும் ஒற்றுமையும் ஏற்பட இடமே கொடுக்காது மன வேதனை நிறைந்த வாழ்க்கையொன்றை அமைத்துக் கொடுத்தது.

சாரங்கி சுதந்திரமாக எதையும் பேசலோ, கருத்துக் கூறலோ அஞ்சி, முடிந்தவரை பட்டம் படாமலும் வாழத்தன்னைப் பழக்கப்படுத்த முற்பட்டாள். மௌனமாக அனைத்தையும் ஜீரணிப்பது அப்படியொன்றும் கலப்பமாக இருக்கவில்லை.

அவனைக் குறைத்து மதிக்கும் மனோபாவம் தன்னிடம் அறவேயில்லையென அவனுக்கு உணர்ந்த அவள் எடுத்த முயற்சிகள் எல்லாம் பலனற்றுப் போயின.

தன் பிள்ளைகளுக்காக வாழ்ந்து தீரவேண்டுமென்ற

ஒரே காரணத்திற்காகத் தான் வாழ்வதாக அவள் கருதத் தொடங்கினாள்.

ஆரம்பத்தில் மற்றவர்களை விட வேறுபட்ட முடிவெடுத்த புத்திசாவி எனத் தன்னையே பாராட்டிக் கொண்ட சாரங்கி, திருமணம் செய்யாமலே இருந்திருக்கலாமென எண்ணத் தொடங்கினாள். அல்லது சிலரைப் போல நாற்பதிற்கு மேல் திருமணம் செய்திருந்தால் இந்த

நரச தண்டனையில் காலமா வது குறைந்திருக்குமென அவள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

சாரங்கிக்கு மகளிர் தின விழாவில் பேச அழைப்பு!

“சரிதிகர் சமமாய் வாழ் போம்” என்ற தலைப்பில் பேசப்படி விடுக்கப்பட்ட அழைப்பு. மேலே வைத்திருந்த பாரத்தை உதறிவிட்டுப் பறக்க முடியாது காற்றில் படபடக்கிறது.

மலலகைப்பந்தல்

2 வது ஆண்டு மலர் விழாபாடல்களுக்கு	75 ரூப
அட்டைப் பட ஒலிப்புகள் (35 சுழத்துபேனா மன்னர்கள் பற்றிய நூல்)	20 - 00
என்னில் விழும் நூன் (புதுக் கவிதைத் தொகுதி—வாகதேவன்)	9 - 00
மல்லிகைக் கவிதைகள் (51 கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுதி)	15 - 00
இரவின் ராகங்கள் (சிறுகதைத் தொகுதி—ப. ஆ. ப. மன்)	20 - 00
தூண்டில் கேள்வி—பதில் —டொமினிக் ஜீவா	20 - 00
ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள் (சிறுகதைத் தொகுதி—சுதாராஜ்)	30 - 00
நான் (கவிதைச் சுயசரிதை தில்லைச்சிலன்)	20 - 00
மீன்குஞ்சுகள் (சிறுகதைத் தொகுதி—ச. முருகானந்தன்)	60 - 00
பித்தன் கதைகள் மேலதிக விபரங்களுக்கு ‘மல்லிகைப் பந்தல்’ 234 B, காங்கேசன் துறைவிததி, பாழ்ப்பாணம்.	65 - 00

தாளம்

ஜெயமோகன்

முழுக்கோடு கிராமத்தில் எங்களுடையது சற்று நாகரிகம் மிகுந்த குடும்பம். பத்திரிகை வாங்குவோம், காலையில் காப்பி குடிப்போம், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அறைக்குள் அமர்ந்து மலங்கழிப்போம். எங்கள் வீட்டில் அன்று ஒரு சிவந்த பெட்டி இருந்தது. அதில் அமிர்தாஞ்சன், சைபால் என்ற சொறிமருந்து, பெனிசிலின் குழம்பு, பெட்டாசியம், பெர்மாஸ்கனைட் முதலிய மருந்துகள் இருந்தன. தினமும் ஏதாவது ஒரு கிராமவாசி அல்லது ரத்தம் வழியும் குழந்தையைத் தூக்கியபடி ஒரு பெண்மணி வீட்டுக்கு வந்து மருந்து கேட்பாள். அமிர்தாஞ்சன்தான் அவற்றில் பெரிதும் விரும்பப்பட்டது. அது தலைவலி, காய்ச்சல், சளி, குளிர், விரக்தி போன்றவற்றைக் குணப்படுத்தியது. மாதம் நாலைந்து டப்பா தேவைப்படும். இவற்றில் பெரும் பகுதியை உபயோகித்து வந்த

வர் ஆசான் என்று அழைக்கப்பட்ட கரிய நிறமுள்ள குட்டைடையான மனிதர்.

ஆசான் பெரும்பாலும் ஒன்பது மணியளவில் வீட்டுக்கு வருவார். அப்பா அப்போது ஆயிஸ் கிளம்பும் அவசரத்தில் இருப்பார். “அவசரமில்லை; அவசரமில்லை!” என்று சொல்லியபடி ஆசான் படிமீது அமர்வார். ஏறம்பின் நிறமுள்ள நல்ல பிரம்பு அவரிடம் உண்டு. அதை தன்னருகே வைத்துக் கொள்வார். இன்று பள்ளிக்கூடம் உண்டா என்ற நிரந்தரமான கேள்வியை என்னிடம் கேட்பார். பதில்கிடைத்ததும் அவர் ஐந்தாய் வகுப்பில் வெற்றிபெற்றிருப்பதை மீண்டும் எனக்குத் தெரியப்படுத்துவார். பிறகு பசுவின் செளக்கியம், அப்பாவின் மனோநிலை, அம்மாவின் அடுப்படி வேலைகள் முதலிய விஷயங்கள் வழிபாகத் தனது குறிக்கோளை நோக்கி முன்னேறுவார். மன்னிப்பு கோரும் பாவனையில் மெல்லச் சிரிப்பார். காலையில் எழுந்தது முதல் ஒரே கலைவலி. காய்ச்சலும் இருக்கலாம். சிறிது குழம்பு கிடைத்தால் தேவலை. நான் அம்மாவிடம் சொல்வேன். சற்றுத் திட்டியபிறகு எழுந்து தருவான். ஆசான் குழம்பு பூசுவதை முதல் முறையாகப் பார்த்த அன்று எனக்கு புல்லரிப்பு ஏற்பட்டது. சுட்டுவிரலால் ஒரு டிஸ்பூன் அளவு அமிர்தாஞ்சன் வழித்தெடுப்பார். ஒரு மூக்குத்துளை வழியாக அதை உள்ளே செலுத்தி ஒங்கி இழுப்பார். தலைகுனிந்து உடம்பை முறுக்கி ஒரு நிமிடம் அப்படியே அமர்ந்திருப்பார். பிறகு அடுத்த மூக்கு. சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு ஆசான் உல்லாசமடைந்து விட்டிருப்பார். பொதுவாக அனைவரும் ஆசானை விரும்பினர். நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்

தவர். சிறுவயதிலேயே சேரழிய நேரிட்டது விதிதான். நிறையக் காசுபணம் இருந்தது. அவை எங்கே என்று ஒருமுறை அம்மா கேட்டாள். “அம்மிணி நான் அதையெல்லாம் விற்று பாங்கில போட்டிருக்கிறேன்”

“அப்படியானால் ஏன் ஆசானுக்கு இவ்வளவு வறுமை” என்று நான் கேட்டேன்.

“நீ என்னடா புரியாப் பேசிக்கிட்டு? ஆசான் போட்ட பணத்தின்மீது வேறு ஆட்கள் பணம் போட்டிருப்பார்கள் அவர்கள் எடுத்த பிறகுதானே ஆசான் எடுக்க முடியும்?” உண்மை என்பது போல ஆசான் சிரிப்பார்.

ஆசான் சிறுவயதில் அழகாக இருந்தாராம். வாரம் ஒருமுறை நாகர்கோவிலுக்குப் போய் கிளிமாப் பார்ப்பார். டி. ஆர். ராஜகுமாரியிடம் பிரியம் ஏற்பட்டு வண்டியையும் காளைகளையும் விற்றுவிட்டு சென்னைக்குப் போனார். பத்து நாள் காத்துக் கிடந்து ஒருமுறை அவளைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி வந்தார். கறுப்பிதான். ஆனால் அவளுடைய ஒரு இது இருக்கிறதே— அது சொன்னால் புரியாது— அதைக் கண்டுதான் அறிய வேண்டும். அவளைப் பார்த்த அனுபவம் இந்தப் பிறவிக்குப் போதும் நாகர்கோவிலில் ஆசான் ஒரு அய்யர் வீட்டு பெண்ணை காதலித்ததாகக் கூறப்படுகிறதே என்று கேட்டேன். அதெல்லாம் பழைய கதை என்று ஆசான் உதறிவிட்டார். ஆசானுக்கு உழைப்பதில் நம்பிக்கை இல்லை. ஆனால் தினமும் தினமும் குடிக்க வேண்டும், கண்கிடைத் தால் நலவது இல்லையெல் பழைய பாட்டரிகளை தண்ணீரில் ஊறவைத்துக் குடிப்பார்.

அமிர் தாஞ்சனை பற்றி ஆசான் சொன்னார்: “நால சரக்கு. ஆனால் கள் அளவுக்குப் போதது” குடிப்பது தானல்ல என்பது ஆசானின் கருத்து. உடலில் ஏறியுள்ள வீரமாதன் சாமிபின் வேலை அது. அன்னை விழுங்கியது போலத்தான். வயிற்றுக்குள் வெம்மை குறைபாது சிதையில் உடல் எரியும் போது நீல ஜவாலையாக வீரமாதன் எழுந்து வரனத்திற்குப் போவார். அதுவரை வேறுவழி இல்லை.

ஆசானின் மறுபக்கம் மிகவும் பிந்தித்தான் எனக்குத் தெரிய வந்தது. ஒருமுறை அவர் வந்த போது அப்பா இருந்தார். அன்று விடுமுறை. “ஆசான் ஒரு தனி மாவர்த்தனம் வாசியும் பார்ப்போம். கேட்டு நாளாகிறது” என்றார். ஆசான் தயங்கினார். “உடம்பு சரியில்லை. மாடன் தொல்லை தாங்க முடிய வில்லை”

அப்பா சிரித்தபடி “பரவாயில்லை குளிரவைத்து விடலாம்” என்றார்.

ஆசான் தெளிவடைந்தார். பென்சன்மீது டல பகுதிகளைத் தட்டிப் பார்த்தார். பிறகு அபர்ந்து சிந்தனையில் முழுகினார். முகம் கனபடைந்தது. பெஞ்சிலிருந்து மிருதங்க தாளம் எழுவதை நான் கேட்டேன். குதிரைப்படை ஓடுகிறது. கட்டிப் பனிமழை பெய்கிறது. மலையின் மறுபக்கம் இடியிடித்து மின்னல் ஒலிக்கிறது. எதிரொலி எழ வானம் அதங்கிறது. தாளம் நின்றபோது அப்பா வெற்றிலையைத் துப்பினார். “உபது விரல்களில் என்னவோ இருக்கிறது ஆசான்” என்றார். ஆசான் சிரித்தார். “செம்படயில் அடக்கி வாசியும் பார்ப்போம்”

ஆசான் ஒரு முதல்தர மிருதங்க வித்துவானாக இருந்தவர். நாகர்கோவிலில் ஏதோ அய்யர் தான் குரு. ஏகப்பட்ட பணம் தந்த பிறகுதான் ‘நீச்சாதி’க் காரனுக்கு வித்தை தர அய்யர் ஒப்புக் கொண்டது. மேலும் லோட்டா செய்யவந்த அக்ரஹாத்துக்கு முழுக்க பணத்தை அள்ளி வீச வேண்டியிருந்தது. அக்ரஹாரத்திலிருந்த சுப்ரமணியர் கோயிலை புதுப்பித்துக் கட்டவும் வேண்டி வந்தது. ஆசான் குட்சுமமான் மாணவராக இருந்தார். வெறும் நாலு வருடத்தில் வாத்தியத்தின் உள்ளை அறிந்தார். அய்யர் வள்ளியாற்றின் கரையில் தீண்டல் தோஷம் பாதிக்காதபடி தள்ளி அமரச் செய்துதான் வித்தை கற்றுத் தந்தாராம். ஆசானின் வாசிப்பை கேட்க மாமிகள் கூட வரும் வழக்கம் இருந்தது.

ஆனால் பரப்பு முடிந்தபிறகுதான் ஆசான் உண்மையை உணர்ந்தார். கச்சேரிக்குக் கூப்பிட எவரும் துணியில்லை, ஒரே மேடையில் அமர்வது நினைத்தே பார்க்க முடியாததாக இருந்தது. எனினும் ஆசான் வெற்றியுடன் சாதகம் செய்து வந்தார் அப்படி எட்டு வருடம் தாண்டியது ஒரு வாய்ப்பு வந்தது. பிரபல பாட்டு ஜெ. ஆர். கோகிலம் திற்பரப்பு கோயிலுக்கு திருவிழாவிற்குப் பாடவந்தான். வரும் வழியில் அவளுடைய மிருதங்க வித்வான் காய்ச்சல் முற்றி படுத்துவிட்டான். திருவிழாச் சாலமானதனால் வேறு வித்வானும் கிடைக்கவில்லை. கச்சேரி ஆலயத்தக்கு வெளிமுற்றத்தில்தான். கூட்டம் கூடி கொந்தளித்தது. வேறு வழியின்றி அமைப்பாளர்கள் ஆசானை கூப்பிடத் துணிந்தார்கள். ஆசான் ஒடிப்போய் மாடசாமி முன் குப்புற விழுந்தார்.

அழுது அழுது குலங்கினார். கச்சேரியில் ஆசானின் வாசிப்புக்கு இணையாக அதற்கு முன்பும் பின்பும் எவரும் வாசித்த தில்லையாம். ஆனால் பாட்டின் சுவாரஸ்யத்தில் கோகிலாவின் கை ஆசானின் தொடைமீது பட்டது. ஆசான் தாளத்தைத் தவறவிட்டார். அதை அவர் அறியவில்லை. தாளம் தவறியதை அவருக்குத் தெரியவைக்க கோகிலா மீண்டும் அவரைத் தொட்டான். கிள்ளினான். ஆசானுக்குப் புரிந்தது. ஆனால் அவளுடைய கிள்ளல் மீண்டும் மீண்டும் கிடைக்க ஆசான் ஆசைப்பட்டார். தாளம் தவறியபடியே இருந்தது. கோகிலா எழுந்து போனான். ஜனக்கூட்டம் கூச்சலிட்டது. ஆசானைப் பிடித்து வெளியே தள்ளினார்கள். ஆசான் குடிக்க ஆரம்பித்தார். மிருதங்கத்தைக் கூட விற்றுக் குடித்தார்.

கொஞ்ச நாளைக்கு இந்தக் கதையையே யோசித்தாடி இருந்தேன். அவ்வளவு மகத்தான ஒரு வித்வான் இப்படி சில்லறைத் தனமாகத் தனது கலையை கைவிடுவாரா? அது யாரோ உண்டுபண்ணிய கதை. அதில் ஒரு ஜாதிகுசம்பு தெரிந்தது. ஒருமுறை ஆசானை மாடசாமி கோயிலின் திண்ணைமீது பார்த்தேன். அது வேறு ஆசான், அல்லது சாட்சாத் வீரமாதசாமி. இந்தச் சம்பவத்தின் உண்மையை நான் அவரிடம் கேட்டேன். ஆசான் கோபாவேசமடைந்தார். “என்னடா தாளம், உலக்கை முடு? டேய் அந்தப் பரப்பாத்தி என்னடா சொன்னான் தெரியுமா? பனை ஏறப் போடா முடா” என்று. என்ன ஆயிற்று? நான் அவருக்கு வாசித்துக் காண்பித்தேன். அது தாளம் மூன்று காலத்தின்

வாசித்துக் காண்பித்தேன். அவன் என்னடா சொன்னான்? தொடக்கூடாது ஒத்து ஒத்து என்று. என்ன ஆயிற்று. நான் அவனை என் தொடையைத் தொடவைத்தேன்; பத்தாயிரம் பேர் பார்க்க. ஒருமுறையல்ல, இரண்டுமுறையல்ல ஏழு தடவை தொடவைத்தேன். போதும் தாளமும் மயிரும் அதுவரை போதும்"

இதோ கிடைத்து விட்டது கதை என்று மகிழ்ந்துபோய் நான் கேட்டேன்: "அந்த மாமி தானா இந்தக் கோகிலா?" ஆசான் மறுத்தார். "இல்லை யில்லை அவன் வேறு; இவன் வேறு" இதுதான் இன்றுவரை எனக்குப் புரியவில்லை.

(19-2-1995 மாத்நூழி இதழில் வெளிவந்த சட்டுரைத் தமிழாக்கம்: — ஜெயமோகன்)

பெரும் துறவி

குன்றக்குடி அடிகளாரின் மறைவு, உண்மையாகச் சொல்லப் போனால் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் ஆன்மீக நண்பர் ஒருவரின் இழப்பாகவே கருதவேண்டியுள்ளது. காவி தரித்த பல ஆதினங்க ளுக்கு மத்தியிலே தனித்துவமாகச் சிந்தித்து, அந்தச் சிந்தனை யின் நெறியினூடாக வாழ்ந்து காட்டியவர் இந்தப் புரட்சித் துறவி.

இவர் பல தடவைகள் நமது நாட்டுக்கு வந்து சென்றுள்ளார். இங்கு கூட, இவரது கருத்துக்கள் உரிமை மறுக்கப்பட்ட, பின் தங்கிய மக்களின் விடுதலைக்காகவே உதவியிருக்கின்றன. ஒரு துறவியானாலும் கூட, சமூக விஞ்ஞானிக்கு இருக்கக் கூடிய தூரத்துப் பார்வையுடன், புரட்சிக்காரனுக்கு இருக்க வேண்டிய அசாத்தியத் துணிச்சலுடன் கருமங்கள் ஆற்றி வந்தவர் இவர். இவரது தனியறையில் கார்ல் மார்க்ஸினுடைய உருவப் படம் இடம் பெற்றிருந்தது என்ற ஒன்றே போதும். இவரது ஆளுமைச் செழுமைக்கு; எந்தத் தத்துவத்தைப் பின்பற்றினார் என்பதை விளங்கப்படுத்துவதற்கு. தனக்குச் சரி என்றதைத் தவறாது கூறிய பெரும் பண்பாளர் இவர். இவர் ஆதினகர்த்தா என்ற அடைப் புக்குள் அடைந்து கிடக்கவில்லை. நாடு நகரெங்கும் சுற்றிச் சுழன்று தனது பேச்சு ஆற்றலின் மூலம் நல்ல பல கருத்துக்களை மக்கள் மத்தியில் விதைத்தவர் பனிதர்களை ஒட்டுமொத்தமாக நேசித்த அதே வேளையில் தமிழன் என்று சொல்வதில் பெருமி தம் கொண்டவர். அந்தப் பண்பாட்டுத் தமிழன் உலகில் தலை நிமிர்ந்து வழ வேண்டும் எனக் கனவு கண்டு, அதற்காக உழைத்து வந்தவர். குன்றக்குடி என்ற மிகச் சிறிய ஆதினத்தை தனது இடையறாத சேவையால் உலகறியச் செய்த பெரும் துறவி இவர். துறவிகள் கூட சமுதாயத்திற்குத் தொண்டு செய் யலாம், அது மகேசனுக்குச் செய்யும் பெரும் தொண்டு என மெய்ப்பித்தவர் குன்றக்குடி அடிகள். இன்று அவரது ஆளுமைச் சிறப்பு சூழ்நிலை காரணமாக மந்தித்திருக்கலாம். நாளை காலம் மாறும். குன்றக்குடி அடிகளாரின் சீரிய தொண்டுகள் புதை பொருள் ஆய்வு போல, ஆய்வு செய்யப்பட்டுச் சிறப்புப் பெறும் என்பது திண்ணம்.

— டொமினிக் ஜீவா

சுவைத்து மகிழுங்கள் ராஜா குளிர் சுவையகம்

யாழ்நகரில் தரமானதும் சுவையானதுமான
தயாரிப்புக்களுக்கு இன்றே விஜயம்
செய்யுங்கள்

ஐஸ்கிரீம் வகைகள்

கேக் வகைகள்

ஐஸ் ஜெலி

சொக்லட் கிரிப்ஸ்

ஸ்ரோபறிகிரீம்

குளிர்மான வகைகள்

சிறுண்டி வகைகள்

அனைத்துக்கும் யாழ்நகரில் சிறந்த இடம்

ஓடர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்

ராஜா குளிர் சுவையகம்

36, கஸ்தூரியார் வீதி,
(சத்தோசம் வீதி)

யாழ்ப்பாணம்.

ஒரு புதிய கலை ஊடகத்தின் பிறப்பு

தியோடர் பாஸ்கரன்

தமிழில்: சசி கிருஷ்ணமூர்த்தி

திரைப்படமென்ற கலைவடிவம் உலகில் அறிமுகமான 100 ஆண்டுகளாகின்றன திரைப்பட நூற்றாண்டு விழாக் கள் தற்போது உலகின் பல பாகங்களிலும் கொண்டாடப் பட்டு வருகின்றன. இச் சந்தர்ப்பத்தில் தமிழ்த் திரைப் படத்தின் தோற்றம் மற்றும் அக்காலச் சூழல் பற்றி அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாக, தியோடர் பாஸ்கரன் எழுதிய த மஹேஸ் பிரீஸ் என்ற புத்தகத்தின் ஒரு பகுதி மொழிபெயர்க்கப்பட்டு இக்கே விரசுரிக்கப்படுகிறது.

சு - ர்

டானியல் ஹேனர் என்பவர் மத்திய கிழக்கில் வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனம் பற்றி ஆய்வு செய்கையில், நவீனமயமாக்க ளில் திரைப்படம் வகிக்கும் முக்கியத்துவத்தை வெளிக் கொணர்ந் திருந்தார். தமிழ்நாட்டில் கூட இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் சினிமா தோற்றம் பெறுகையில் அவ்வாறானதொரு தாக்கத் தையே ஏற்படுத்தியது. வறுமை போன்ற காரணங்களால் மட்டுப் படுத்தப்பட்ட அனுபவங்களுடன் வாழ்ந்து வந்த மக்கள் தொகை யினருக்கு இந்தச் சினிமாவானது புதியதொரு உலகத்தைத் திறந்து விட்டது இவ்வாறு, தமிழ்நாட்டில் போர்பற்றிய விசயங்கள், சமூகச் சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் தேசியவாதம் பற்றிய பொதுசன அபிப்பிராயங்களை உருவாக்குவதில் மற்றைய சாதனங்கள் ஏற் படுத்தாத பாதிப்பைத் திரைப்படங்கள் ஏற்படுத்தின.

1896ல் முதன் முதலில் திரைப்படம் இந்தியாவில் காண்பிக் கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, அது மிகக் குறுகிய காலத்தில் மக்க ளைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. அவர்களது நாளாந்த வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாயிற்று. திரைப்படத்தைத் தவிர வேறு எந்த சாதன மும் பூகோள ரீதியில் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் வெகுசனமயப்படுத் தப்படவில்லை. எந்த ஏழைகூட சினிமாக் கொட்டகையில் இடம் பிடிக்கக் கூடியதாக இருந்ததும் ஒரு காரணமாகும். மரபுகள்

கலை வடிவங்களும் பொழுதுபோக்கு வசதிகளும் சமூகத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியினருக்கு மட்டுமாக இருந்தபோது, சினிமா மட்டும் இத்தன்மைக்கு மாறுபட்டதாக இருந்தது. சாதாரண மட்டங்களில் உள்ளவர்களும் பார்க்கக்கூடியதாக, ரசிக்கக்கூடிய தாக இருந்ததோடு, மிகக் குறைந்த கட்டணத்தில் பார்க்கக்கூடிய தாகவும் இருந்தது. இதனால்தான் வெகுசன தொடர்புச்சாசன வரிசையில் சினிமாவானது ஒரு புதிய சகாப்தத்தைத் தோற்று வித்தது.

1895ல் பாரீசில் முதல் திரைப்படம் காண்பிக்கப்பட்டதுமே, Lumiere Brothers இப்புதிய சாதனங்களை அறிமுகப்படுத்தவும் வியாபார ரீதியில் இதைப் பயன்படுத்தவும் சலனப்படப் பிரதிப ளுடனும், கருவிகளுடனும் அவர்கள் தபது பிரதிநிதிகளை உலகின் பல பகுதிகளுக்கும் அனுப்பி வைத்தனர். இந்தியாவுக்கு வந்த ஒரு குழு, 1896ல் ஹர்சன் ஹோலிஸ் (பம்பாய்) தமது முதற் திரைப் படக் காட்சியைக் காண்பித்தனர். அடுத்த வருடமே சென்னை யில் விக்ரோறிய பப்ளிக் ஹோலில் முதன் முதலில் சலனப்படக் காட்சி காண்பிக்கப்பட்டது. எனினும் 1900க்குப் பின்பே வியா பார ரீதியில் ஒழுங்காசக் காட்சிகள் நடைபெற்றன. Major Warwick என்பவர் எலக்ட்ரிக் தியேட்டரை நிறுவியதும், 1907ல் இன்னமொரு கொட்டகை Chohan என்பவரால் நிறுவப்பட்டது. எனினும் இது விபத்தொன்றின்போது தீப்பிடிக்கப் பட்டாகியது. 1905ல் Dupont என்ற பிரான்சிய சுற்றுலா சினிமாக்காட்சிக்கா ரர் திருச்சிக்கு வந்தபோது நோய் காரணமாக தனது உபகரணங் களை விற்பதற்கு முயன்றார். சினிமாக்காட்சியை வியாபாரரீதி யில் கையாள உத்தேசித்திருந்த சுவாமிக்கண்ணு வினசன் என்ப வர் இவற்றை விலைக்கு வாங்கி, Edison's Cinematograph என்ற சுற்றுலா சினிமாவை நிறுவினார். இதன் மூலம் யேசுவின் வாழ்க்கை சம்பந்தமான காட்சிகள் போன்ற துண்டுப் படங்கள் காட்டப் பட்டன. திருச்சியில் இவருக்குக் கிடைத்த வரவேற்பைத்தொடர்ந்து சென்னைக்கும் பின்னர் இந்தியாவின் பல பகுதிகளுக்கும் சென்று படக்காட்சிகளைக் காண்பித்தார். கிராமபோனுடன் இணைக்கப் பட்ட படம் காட்டும் கருவி அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போது, வினசன் இக்கருவியையும் வாங்கினார். பின்னர், எடிசன் கிறாண்ட்-சினிமாரோகிராப் என்று பெயர்மாற்றப்பட்டு, சென்னையில் உள்ள எஸ்பிராண்ட் மைதானத்தில் 1909ல் இதன் காட்சி காண்பிக்கப்பட்டது. இவர் பேத் ரக திரைப்படம் காட்டும் கருவியை இறக்குமதி செய்யும் முகவராகவும் விளங்கினார். இதன் மூலம் மேலும் பல சுற்றுலாப் படக் கம்பனிகள் சென்னையில் தோன்ற வாய்ப்பேற்பட்டது. அதேவேளை ஆர். வேங்கையா என்ற ஸ்டுடி ஓபுக்கைப்படக்கார ஓரே நேரத்தில் ஒலி வரக்கூடிய படக்காட்சிகளை விக்ரோறியா பப்ளிக் ஹோலில் காட்டத் தொடங்கினார். இதில் மக்கள் காட்டிய ஆர்வத்தைத் தொடர்ந்து இவரது சுற்றுலா திரைப்படக் காட்சிகள் தென்னிந்தியா முழுவதிலும் மாத்திரமன்றி பர்மா, இலங்கை ஆகிய நாடுகளிலும் கூட காண்பிக்கப்பட்டன. சென்னை நகருக்குத் திரும்புவதற்கு முன் 'டெயிட்' என்ற நிரந்த ரமான தியேட்டரை 1913ல் நிறுவினார். அவர் மேலும் கிரவுண், த க்ளோப், தற்போவைய ரொக்லி ஆகிய தியேட்டர்சனையும் நிறுவினார். வினசன்மும், வேங்கையாவும் திரையிடல் நடவடிக்கை

கைகளை மேற்கொண்டபோது, மோட்டோர் வாகன உதிரிப்பாக விற்பனையாளரான ஆர். நடராஜ முதலியார் என்பவர் இந்தியா சம்பந்தப்பட்ட விசயங்களை வைத்துப் படங்களைத் தயாரிப்பதற்கான வழிவகைகளைக் கண்டறிந்தார். 1912ல் பம்பாயைச் சேர்ந்தவர்களான ஆர். ஜி. ரோஸ், டி. ஜி. பில்கி ஆகியோர் இந்திய புராணக் கதைகளை வைத்துப் படம் எடுக்கும் வழிவகைகளைக் காட்டினர். நடராஜ முதலியாருக்கு லார்ட் கார்ஸன் - இன் அரச சபையில் திரைப்படக் கலைஞராக இருந்த ஸ்ருவாட் ஸ்மித் என்பவரது தொடர்பு கிட்டியது. அவர் பூனாவில் ஒரு சந்திப்புக்கு ஏற்பாடு செய்தார். குறுகியகால சந்திப்பின்போது திரைப்படக் கமராவை எவ்வாறு கையாள்வது என்பதை ஸ்மித் அவர்கள் நடராஜ முதலியாருக்கு விளக்கப்படுத்தியதோடு, ஒரு கமிஷியை எடுத்துக் காட்டியும் சொன்னார். வேகம் பேதப்பட்ட இக் காட்சி சிறிப்பூட்டக் கூட்டியதாக இருந்தது. இருந்தும் முதலியாரை ஸ்மித் உற்சாகப்படுத்தியதோடு, மேலும் சற்றுக் காலம் பூனாவில் தங்கியிருந்து தொழில் நுட்பத்தைப் பயில் சந்தர்ப்பம் கொடுத்தார். சென்னை திரும்பிய முதலியார் தனது வியாபாரக் கூட்டாளியான எஸ். எம். தர்மலிங்கம் முதலியாரோடு சேர்ந்து 1916ல் இந்தியன் ஃபிலிம் கொம்பனியை ஸ்தாபித்தார்.

தென் இந்தியாவில் முகல் ஸ்ருடியோ கீழ்ப்பாக்கம் மில்லரில் வீதியில் நிறுவப்பட்டது. நெறியாளர், படப்பிடிப்பாளர், படத் தொகுப்பாளர் ஆகிய எல்லோருடைய கடமைகளையும் முதலியாரே மேற்கொண்டார். ஆய்வு கூடம் பங்களூரில் நிறுவப்பட்டது. ஆய்வுகூட அனுபவமுள்ள நாராயணகவாமி ஆச்சாரியார் இதைப் பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்டார். படம் படிக்கப்பட்ட படக் கருவிகள் பங்களூருக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டன. முதலியார் அடிக்கடி அங்கு சென்று மேற்பார்வை செய்து கொள்வார். ரங்குவடிவேலு என்ற மேடை நடிகர் நடிகர்களைப் பயிற்றுவித்தார். இதன் மூலம் இப்படக் கம்பனியின் முதற்படமாக அதுவே வெளிந்தியாவில் தயாரிக்கப்பட்ட முதற் படமாக 'சேகவதம்' (1918) என்ற படம் தயாரிக்கப்பட்டது. இதைத் தொடர்ந்து 1919ல் 'திரௌபதை வஸ்திராபணரம்' என்ற படம் தயாரிக்கப்பட்டது. பின்னர் இக்கம்பனியிலிருந்து விலகிய முதலியார், ஒரு மாதத்திற்குள் தவித்து 'மஹிராவணா', 'மார்க்கண்டேயர்' ஆகிய இரண்டு படங்களைத் (1919) தயாரித்தார். இப்படங்கள் வேலூர் கோட்டையிலும் அப்பட்டினத்தை அட்டிய காட்டுப் பகுதிகளிலும் எடுக்கப்பட்டன. மேலும் பல படங்களை எடுக்க அவர் திட்டமிட்டு இருந்தாராயினும் நிதிப்பிரச்சினை காரணமாக தாமத திட்டங்களைக் கைவிட்டு விட்டார்.

படக்காட்சிகள் மூலம் வெற்றியீட்டிய வேங்கையர் பின்னர் படத்தயாரிப்பில் ஈடுபடத் தீர்மானித்தார். இதற்கு முன்னேயே யாக தனது மகன் ரகுபதி பிரகாசாவை படத்தயாரிப்பில் பயிற்சி விப்பதற்காக இங்கிலாந்திற்கு அனுப்பிவைத்தார். இவர் 1919ல் 500 பவுண்டுகளைச் செலுத்தி பேகர் மோஷன் பிக்ஸர்ஸ் ஸ்ருடியோவில் பயிலுனராகச் சேர்ந்தார். முறைப்படி இவருக்கு யாரும் தொழில் நுட்பத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்கவில்லை. எனினும் தானாகவே இவற்றைக் கற்றுக் கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டார். தயாரிப்பு சம்பந்தமான எல்லாத் துறைகளிலும் இவர் கவனம்

செலுத்தியதோடு ஒரு படத்தில் இந்தியரொருவரின் சிறு பாத்நிர மேற்று நடிக்கவும் இவருக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. ஒரு வருடத்தின் பின் நாடு திரும்பினார். வரும் வழியில், பிரான்சிலுள்ள பேத் ஸ்ருடியோவிற்கும் சென்று பார்வையிட்டார். சென்னை வந்த பிரகாசா ரூபா 100,000 செலவில் 'ஸ்ரார் ஒவ் ஸ்லெஃப்லிம் கொம்பனி' என்ற நவீன ஸ்ருடியோ ஒன்றை நிறுவினார். ரூபாப் தியேட்டருக்குப் பின் அமைந்திருந்த இது, கண்ணாடிக் கூரையையும், ஆய்வு கூடத்தையும் கொண்டிருந்தது. இக்கம்பனி 'பிஸ்ம பிரதிகதை' என்ற படத்தை 1921ல் தயாரித்தது. இதன் மூலம் முதலீடு ரூபா 12,00 ஆக இருந்தது. ஆனால் இது ரூபா 60,000ஐ இலாபமாகப் பெற்றுக் கொடுத்தது. இது பிரகாசாவை ஆவலுடன் படத்தயாரிப்பில் ஈடுபட ஊக்குவித்தது. இக்கம்பனியின் தயாரிப்புகள் இந்தியா முழுதும் மட்டுமல்லாது பர்மா, இலங்கை ஆகிய நாடுகளிலும் காண்பிக்கப்பட்டன. (பல்வேறு தொழிற் உப தலைப்புக்களுடன்) எனினும் இக்கம்பனி பாரிய நிதிப் பிரச்சினைக்கு முகம் கொடுத்து 1924ல் மூடப்பட்டது.

இக்காலப்பகுதியில் எலக்ட்ரிக் தியேட்டருக்காக துண்டுப்படங்களைத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்த ரி. ஏச் ஹர்பன் என்பவர் 'பெலின்சுலா கொம்பனி' என்ற நிறுவனத்தை நிறுவினார். இக்கம்பனி 'மச்சாவதாரம்' என்ற படத்தைத் தயாரித்தது. மேலும் இரண்டு படங்கள் தயாரிக்கப்பட்டதும் இதுவும் மூடப்பட்டது.

பிரகாசாவின் நிறுவனம் மூடப்பட்டதும் வாடகைக்கு அமர்த்திய கருவிகளைக் கொண்டு அவர் படத்தயாரிப்பில் ஈடுபட்டார். வியாபாரியும் ஐயீந்தாருமான மோதி நாராயணரால் என்பவருடன் சேர்ந்து, கரன்சி பிக்ஸர் கோப்பரேஷன் என்ற நிறுவனத்தை உருவாக்கி பிரகாசா 'தசவதாரம்', 'ஸ்ரேஜ் கேர்ஸ்' ஆகிய இரண்டு படங்களையும் தயாரித்தார். பின்னர் தென்னிந்திய திரைப்படத் தொழிலுக்கு உண்மையில் சத்வோரமிட்ட 'ஜெனரல் பிக்ஸர்ஸ் கோப்பரேஷன்' (1929)ல் சேர்ந்துகொண்டார்.

அனந்த நாராயணன் என்பவர் சிவகங்கையில் 1900ல் பிறந்தவர். சென்னை பிரசிடென்சி கல்லூரியில் கல்விசற்ற இவர் தனது வங்கி உத்தியோகத்தை ராஜினமாச் செய்துவிட்டு, பம்பாயில் உள்ள படவீனியோகக் கம்பனியொன்றில் சேர்ந்தார். பின்னர் கல்கத்தா, மதுரை, சென்னை ஆகிய இடங்களில் திரைப்படக் கொட்டகைகளை நிறுவினார். பின்னர் சொந்தத்தில் 1927ல் எக்ஸ்பிஸன் பிலிம் சேர்வீஸ் என்ற திரைப்பட வினியோக நிறுவனத்தை ஏற்படுத்தினார். இந்தியத் தயாரிப்புக்களை மேற்கு நாடுகளுக்கு அறிமுகம் செய்யும் பொருட்டு பல நாடுகளுக்கு விஜயம் செய்தபோது தன்னுடன் இப்பிரியல் ஃபிலிமின் 'அனாரக்கலி' யையும் எடுத்துச் சென்றார். இப்பயணத்தின்போது பல பிரசித்தி பெற்ற ஸ்ருடியோக்களுக்கும் சென்று பார்வையிட்டதோடு திரைப்படத்தோடு தொடர்புடைய பலரையும் சந்தித்தார். இவ்வாறு அவர் நாடு திரும்பியதும் அவரால் நிறுவப்பட்டதே ஜெனரல் பிக்ஸர்ஸ் கோப்பரேஷன்.

கிளிமா ஒரு தொழிற்துறையாக வளர்வதற்கு ஜீபிசி அத்தி வாரமிட்டதோடு மாத்திரமின்றி, பல திரைப்படக் கலைஞர்களை

யும் பயிற்றுவித்த பயிற்சி நிலையமாகவும் இது விளங்கியது முதலில் இக்கம்பனி தயாரித்த படம் 'தர்மபத்தினி' என்பதாகும். தொடர்ந்து 15 படங்களை இன்றிறுவனம் தயாரித்தது. எனினும் இது 1935 ல் முடப்பட்டது.

'அசோகியேட்டட் ஸ்டிடியோஸ்' என்ற நிறுவனம் ஆர். பத்மநாபன் என்பவரால் 1928 ல் நிறுவப்பட்டது கே. சுப்பிரமணியம், ராஜாசாண்டோ ஆகியோர் இதில் சேர்ந்து கடமையாற்றினார்கள். கே. சுப்பிரமணியம் பேசும்படக் காலகட்டத்தில் பிரபல்யமானவர். சமூக நோக்கோடு கூடிய பல படங்களைப் பிற்காலத்தில் தயாரித்தவர். இவரது 'தயாக பூமி' அக்காலத்தில் மிகவும் குறிப்பிடப்பட்ட படமாகும். ராஜாசாண்டோ ஏற்கனவே பம்பாய் திரைப்பட உலகில் பிரசித்தமானவர். 'அசோகியேட்டட் ஸ்டிடியோஸ்' மூலம் எடுக்கப்பட்ட படங்களை இவர் வெளிப்படுத்தியதோடு, அவற்றில் முக்கிய பாகங்கள் ஏற்றும் நடத்துமுள்ளார். 'பேயும் பெண்ணும்' பிறை ஒவ் இந்துஸ்தான் உட்பட இதுநாள் வரையும் இருந்த போக்கை மாற்றி, சமூகக் கதைகளைக் கொண்ட படங்களை எடுக்க முனைந்தவர் இவரே. குறுகிய காலம்மட்டில் செயல்பட்ட நாஷனல் தியேட்டருக்காக 'பக்தவத்சலா' என்ற படத்தையும் இவர் நெறிப்படுத்தினார்.

சென்னையில் திரைப்படம் சம்பந்தமான பல்வேறு துறைகளில் பயிற்சி பெற்றவர்கள் பங்களுர், ஹைதராபாத் போன்ற இடங்களில் படக்கம்பனிகளை ஆரம்பித்தனர். ஆர். பிரகாசாவின் பங்களியான கே. வி. ஆர். சார்யா 'பங்களுர் மைசூர் பிக்சர் கோப்பிரேசன்' என்ற நிறுவனத்தை நிறுவினார். பங்களுர் இன்னுமொரு படத் தொழிற்சாலை மையமாக மாறத் தொடங்கியது. நீண்ட காலம் இயங்கிய தேசியின் 'சூர்யா ஸ்டிடியோ கம்பனி' முதலில் த ஹாட் ஒவ் ராஜன் என்ற படத்தைத் தயாரித்தது. நாகர்கோவில் திரைப்படத் தயாரிப்புக்கு உகந்ததாக இல்லாதிருந்துங்கூட அங்கு 'சித்ரா ஆர்ட் புரடக்ஷன்' என்ற படக்கம்பனி தோன்றியது. 'த லொஸ்ட் சைல்ட்' என்ற முதற்படத்தைத் தொடர்ந்து மேலும்பல படங்கள் அங்கு தயாரிக்கப்பட்டன.

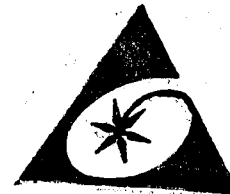
தென்னிந்தியாவில் இவ்வாறு கதைப் படங்கள் வளர்ச்சியடைந்த வேளை விவரணப்படத் தயாரிப்பும் வளரத் தொடங்கியது. இத்துறையில் ஏற்கனவே முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டிருந்தன. எலக்ட்ரிக் தியேட்டர் முகாமைப் கொறுப்பிலிருந்த விரவ்ரன் என்பவர் பலதுண்டுப் படங்களைத் தயாரித்திருந்தார். 1911 ல் புனையிரதப் பகுதியில் லிகிதராகக் கடமையாற்றிய தேவசங்கர் ஐயர் என்பவர் சினிமாக்கலையில் ஆர்வம்காட்டி பல விவரணப் படங்களைத் தயாரித்தார். அமெரிக்காவில் இருந்த பேத் தனது படக்காட்சிகளுடன் சிலநாள் எடுத்து அனுப்பப்பட்ட தண்டுப்படங்களையும் இணைத்துக் கொண்டது. கோகலேயின் இறுதி ஊர்வலம் பற்றிய இவரது 30 நிமிட விவரணப்படம் குறிப்பிடத்தக்கது. வேல்ஸ் இளவரசரின் இந்திய விஜயம் பற்றியும், பம்பாயில் சில ராத்திரிக் கொண்டாட்டம் பற்றியும் இவர் விவரணப்படங்களைத் தயாரித்திருந்தார்.

என்னும் விவரணப் படங்களுக்குரிய சரியான அம்சங்களோடு முதலில் அவற்றைத் தயாரித்தவர் யோசப் ஏ. டேவிட் என்பவர். சென்னையைச் சேர்ந்த இவர் சுயமாகத் திரைப்படக் கலையைக் கற்றவர். வர் இந்தியாவிற்கேயுரியான சிற்பக்கலை, திருவிழாக்கள் பற்றிய விவரணத் திரைப்படங்களைத் தயாரித்தவர். இவர் தனது படங்களை அமெரிக்காவிலுள்ள இன்ரநஷனல் நியூஸ்ரீல் கோப்பிரேசன், ஸ்பொகஸ் நியூஸ்ரீல் கோப்பிரேசன், பேத் போன்ற நிறுவனங்களுக்கு அனுப்பி வைத்தார். இவற்றை நாடு முழுதும் இந்நிறுவனங்கள் தமது தயாரிப்புக்களோடு இணைத்துக் காட்டின. அபூர்வமான விடயங்களை இவர் கையாண்டார். பேகர் மோஷன் பிக்ஸர்ஸ் கார்னிங் ஒவ் மகாலிபுரம், த மெஜிக் ஒவ்பெட்டி என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. திரைப்பட உத்திகளைக் கையாண்டு சில நிமிட நேரத்தில் விதையிலிருந்து முளைவிட்டு, இலைவிட்டு, செடியாகி அறுவடைக்குத் தயாராகும் நெல் பற்றி எடுக்கப்பட்டதே இரண்டாவது படமாகும். இந்தியாவின் அபூர்வ பறவைகள், மிருகங்கள் பற்றியும் இவர் படம் தயாரித்தார். முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளையும் இவர் படமாக்கினார். இவரது படைப்புக்களை இந்தியாவில் வரவேற்க எவரும் முன்வராதபடியால் இவரால் இத்துறையில் எந்தப் பாதிப்பையும் செலுத்த முடியாமற் போய்விட்டது.

ஆர். பிரகாசாவும் விவரணத் திரைப்படத் தயாரிப்பில் அக்கறை காட்டினார். வெலிங்ரன் பாலத் திறப்புவிழா, மற்றும் சென்னையிலுள்ள ரோயல் பாட்ஜையும் படமாக்கினார். பொதுசுகாதா திணைக்களமும் இவரைக் கொண்டு பிரச்சாரப் படங்களைத் தயாரித்தது.

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

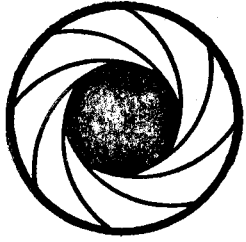
மறக்காமல் என்றும்
ஞாபகத்தில வைத்திருங்கள்

கலக்சி புகார்படசேவை

யாழ்ப்பாணம்

வவுனியா

வழமை

த. ஜெயசீலன்

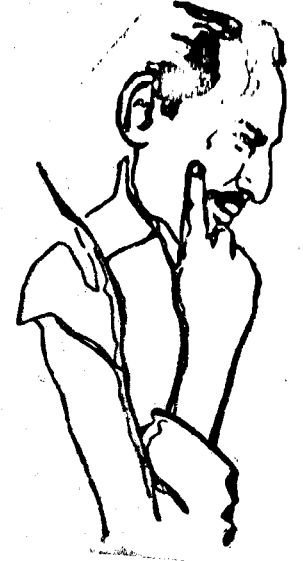
எங்களுரதன் எல்லையின் கோவிலில்
ஏறுமாம் கொடி யிங்கிதம் குழுமாம்!
மங்களத் துகில் பூண்டுமே வீடெலாம்
மார்கழிக் குளிர் இன்பிலே முழுகுமாம்.
சங்கு, நாயனம், தேன் தவிற் தென்றலும்,
சந்தி சந்தியாய்க் குப்பமும்..., பன்னீரும்
தங்குமாம்; சனம் தங்கமாய் மின்னுமாம்.
சந்தனம் தனைப் பூசி மண் பொங்குமாம்.

ஆரதக் கறி சோறுடன், மோர் தயிர்
அள்ளி வாயிலே போட்டிடிப் புனிதமே
வேரெடுத்து உள வெக்கையைப் போக்குமாம்
விரதமோ... உயிர்த் தூய்மையைத் தூண்டுமாம்.
தேர்வடம் தொடும் கேசிலே..., பாவமும்
தேயுமாம். வெளி வீதியைச் சுற்றிடும்
ஊர்வலம் விழி பார்த்ததும்... ஊழதே
ஒடிவந்தெம தூளியன் ஆகுமாம்.

தர்மமென்று 'ராச்சொற்பொழி' வேற்றுமாம்?
தம்பி தங்கையும் தத்துவம் தின்றிட,
கர்ம யோகமோ... கைவரை எட்டுமாம்!
காந்தி தத்துவம் கிட்டுமாம்! ஆயினும்,
மாமமோ? கொடிச் சிலை இறங்கு முன்
மாசெழ, விழாச் சண்டையில் தோன்றிடும்
'வர்ண மோதலில்' 'மதமே' கிரிக்குமாம்!
வரும் விழாவரை ஊர் இரண்டாகுமாம்!

இந்தப் பகுதி இலக்கியச் சமூக
ஞாயக்காகவே ஆரம்பிக்கப்பட்டது.
உங்களது மனசுக்குப் பட்ட கேள்விகளை
கேளுங்கள். கேள்விகள் சுமமா சினி
மாத்தனமாக இருக்கக் கூடாது. கேள்
விகள் கேட்பது இரு பகுதியினரது
வளர்ச்சிக்கும் உகந்தது. இதில் இடைய
தாலமுறையினரது பங்களிப்பு முக்கி
யம். இலக்கியத் தரமான கேள்விகள்
மாத்திரமல்ல, எத்தகைய கேள்விகளை
யும் கேட்கலாம். கேள்வி கேட்பதே
ஒரு கலை. தேடல் முயற்சி முக்கியம்.
இதில் வரும் பல கேள்வி — பதில்கள்
வருங்காலத்தில் நூல் வடிவில் இடம்
பெறும் இதில் உபதேசம் இடம்பெறாது
அறிதலே, அறிந்து தெரிந்து தெளிந்து
கொள்வதே நோக்கமாகும். எனவே
உங்களது கேள்விகள் ஆழ, அகலமா
னவையாக இருக்கட்டும்.

— டொமினிக் ஜீவா

தூண் மூல்

● ஜெயமோகனைத் தாக்கித்
தூண்டில் பகுதியில் கருத்
துச் சொல்லியிருந்தீர்கள். அவர்
பதில் கடிதம் எழுதியிருந்தும்
ஏன் மௌனம் சாதிக்கிறீர்கள்?
எமது புனைகதை இலக்கியம்
பற்றிய உண்மை நிலையை இப்
பொழுதாவது ஒப்புக் கொள்ளு
கிறீர்களா?

இணுவில்

ஆர். சிவதாசன்

சகோதர எழுத்தாளர்க
ளைத் தூற்றுவது எனது நோக்
கமல்ல. சுழத்து இலக்கியம் அதி
உன்னத நிலையை அடைந்து
விட்டது என்பதும் எனது கருத்
தல்ல. எனது கருத்துத்தான்
சரியான மறுக்க முடியாத கருத்
தமல்ல. இது சம்பந்தமாக
ஜெயமோகனது கட்டுரையையும்

நான் உங்களது சவனத்திற்குக்
கொண்டு வந்துள்ளேன். எனது
தெளிவான கருத்து இதுதான்.
நமது படைப்பு இலக்கியங்களைக்
கூடுமானவரை படித்துப் பார்த்
துவிட்டு, அபிப்பிராயங்களைச்
சொல்லுங்கள். அது நாம்
ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றோம்.
அதை விடுத்து, அங்கான்று
இங்கொன்றைப் படித்துவிட்டுத்
தயவு செய்து விமர்சனம் செய்ய
வேண்டாம் என்பதே.

● மல்லிகைக்கு வாரிசாக உங்
களது மகனைத் தெரிவு
செய்துள்ளீர்களே, அதன் வரு
மானம் உமது குடும்பத்துக்குச்
சேரவேண்டும் என்றுதான் உமது
முக்கிய நோக்கம் போலத் தெரி

கிறது உமது மகனுக்கு என்ன இலக்கியத் தகுதி இருக்கிறது?

அரியாலை ச. சீவராசா

இளவரசனை இலக்கிய மன்னனாகப் பட்டங்கட்டி ஆட்சி நடத்த விடுவதல்ல என்று நோக்கம். என்னவிற்குள் இது தான் செய்யத்தக்க நடைமுறைத் திட்டம். சரி, மகன் வாரிசாக வேண்டாம். நீங்கள் இந்தப் பொறுப்பை எடுத்து நடத்தத் தயாரா? வாருங்கள். என்னுடன் சேர்ந்து தெருத் தெருவாக மல்லிகை இதழ்களை ஓராண்டு விற்க வாருங்கள். உம்மை மல்லிகை வாரிசாக்குகின்றேன். தயாரா? அடுத்து சிறிலக்கிய ஏடு நடத்தி யாருமே பணக்காரனாகிவிட முடியாது அதைத் தவிர்த்து சிறிய வெற்றிலைக் கடை நடத்திச் சம்பாதித்து விடலாம். இது எதார்த்தம். மகனிடம் என்ன இலக்கியத் தகுதி உண்டு என்ற கேள்வி. இதையே பேனா பிடித்த என்னைப் பார்த்து நார்பது ஆண்டு களுக்கு முன்னர் பண்டிதப் பழங் கூடைகள் கேட்டன. காலம் அதற்குரிய பதிலைச் சொல்லும். சிறு வயசிலிருந்தே திணிப்பை என்னு ஆப்த தோழனாகக் கருதி சகல மட்டங்களிலும் ஒரு பூரண மனிதனாக உருவாக்கி வந்துள்ளேன். எனது மகன் என்பதற்காக அல்ல; அபாரமான ஆற்றலும் திறமையும் படைத்தவன் அவன். எனது நம்பிக்கைகளைப் பெயர்ப்பிக்காமல் காரியமாற்றக் கூடியவன். தமிழ்வர்ணனின் மறைவிற்குப் பின்னர்தான் லேனா தமிழ்வாணனின் திறமை எமக்கெல்லாம் புரிந்தது. அதுபோல, சந்தர்ப்பத்துக்காகக் காத்திருக்கின்றான். சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போது அவனது இலக்கியப் புலமையை நீங்கள் நிச்சயம்

புரிந்து கொள்ளத்தான் போகின்றீர்கள்.

தெனியானின் 'மரக் கொக்கு' வெளியீட்டு விழாவுக்குச் சென்றதாக அறிந்தேன். நாவலை வாசித்தீர்களா? உங்களது சொந்த அபிப்பிராயம் என்ன?

கேசண்டாவில் — ரதிமோகன்

ஒரு தடவைக்கு இரண்டு தடவை நாவலை வாசித்தேன். வடமராட்சியில் நசிந்து போன ஒரு சமூகக் கட்டமைப்பின் தகர்வை வெகு துல்லியமாகப் பரத்திரப் படைப்பின் மூலம் நவலில் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார் தெனியான். ஒரு புதிய முயற்சி; புதிய பார்வை. சமீபத்தில் ஈழத்தில் வெளிவந்த நாவல்களில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க நாவல் மரக் கொக்கு.

கூட்டங்களில் பேசும்போது உணர்ச்சி வசப்பட்டு உரத்துப் பேசுவதாக எனக்குப் படுகிறது. அறுபதைத் தாண்டியும் உங்களது முதிர்ந்த தன்மையைத் தானே இது காட்டுகிறது.

உடுவில் ந. விசாகன்

உணர்ச்சி வசப்படுவது எனது குறைகளில் ஒன்று. அதேசமயம் எனது பலமும் அதுதான்! கலைஞன் எப்பொழுதுமே உணர்ச்சிப் பிழம்பாகத்தான் காட்சி தருவான். அறிஞனோ சகலவற்றையும் சீரணித்துக் கொண்டு மௌனமாகக் காட்சி தருவான். நீங்கள் என்னைக் கலைஞனாகவே பாருங்கள். அறிஞனாகப் பார்ப்பதைத் தயவு செய்து தவிர்த்துக் கொள்ளுங்கள். அப்பொழுது எனது பல வினமே பலமாகத் தெரியும் உங்களுக்கு.

திருமறைக் கலாமன்றத்தின் ரின் கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகள் பற்றி உங்களது கருத்து என்ன?

நல்லூர் ப. வசுகரன்

கலாநிதி மரியசேவியர் அடிகள் திருமறைக் கலாமன்றத்தின் ஊடாகச் செய்து வரும் பாரிய செயல்பாடுகளை மிகுந்த பிரமிப்புடனும் ஆர்வத்துடனும் அவதானித்து வருபவன் நான் அடிகள் தன்னைப் பூராவும் அர்ப்பணித்து இந்தக் கலைத் தொண்டை ஆற்றிவருகின்றார். 'கலை மூலம் இறை பணி' என்பது கலாமன்றத்தினரின் முத்திரைச் சொற்றான். அடிகளுக்குப் பக்கத் துணையாக ஏராளமான கலைஞர்கள், தொழில்நுட்ப நிபுணர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது. தமிழ்க் கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் புதிய கோணத்தில் தனது பங்களிப்பைச் செய்து வருகின்றது திருமறைக் கலாமன்றம். சமீபத்தில் நாடக அரங்கியற் காட்சி ஒன்றை நடத்தி முடித்தது. உழைப்பு, ஆற்றல், திறமை, கட்டுப்பாடு, தேடுதல் அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதாக மிளிர்ந்தது இந்தக் கண்காட்சி. தமிழ் புதிய கிளை விட்டுப் பட்டர்ந்து வளரும் காட்சியைக் கண்ணாரக் கண்டேன்.

'இரவுப் பயணிகள்' என்ற நொரு சிறுகதைத் தொகுதியை செங்கை ஆழியான் வெளியிட்டுள்ளதாகப் பத்திரிகையில் படித்தேன். அந்த நூலைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லுங்கள்.

மிருகவில் மீனா தம்பையா

11 கதைகள் கொண்ட அத்தொகுதியில் 7 கதைகள் மல்லிகையில் வெளிவந்தவை. அத்தொகுதிக்கு நான் முன்னுரை

வழங்கியிருக்கின்றேன். நமது கிளாஸி இரவுப் படகோட்டப் பயணத்தை ஓர் இலக்கிய ஆவணமாகக் கலைத்துவத்துடன் படைத்துள்ளார், செங்கை ஆழியான் இன்று அவை செய்தியாகத் தென்படலாம். நாளை என்றொரு நாள் உதிக்கும். இந்த இலக்கிய ஆவணம் பிற சந்தியினருக்குப் பல்வேறு தகவல்களைத் தந்து உதவும்.

சமீபத்தில் படித்த நல்ல புத்தகத்தைப் பற்றிச் சொல்வீர்களா?

மானிப்பாய் ச. தேவராஜன்

புத்தகத்தைப் பற்றியல்ல, நல்ல கட்டுரை ஒன்றை அடித்துக் கவைத்துப்படித்தேன் நங்கூரம் என்ற பெயரில் யாழ்ப்பாணத் திருந்து வெளிவரும் மாணவர்க்குக் கந்த அறிவியல் மாத இதழில் திரு. வே. பாலகுமாரன் எழுதியுள்ள கட்டுரைதான் அது. 'ஆதினத்துக்குள்ளே நல்ல அறிவியலாளன்' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்துள்ள அந்தக் கட்டுரை சமீபத்தில் நம்மையிட்டு மறைந்த, குன்றக்குடி அடிகளாரைப் பற்றியதாகும். பல தரவுகளும் தகவல்களும் விரவிக் கலந்த அந்தக் கட்டுரை அடிகளாருக்கு எமது அஞ்சலிக் கட்டுரையாக அமைந்திருந்தது. பாராட்டத்தக்கதாகும்.

இக் கட்டுரையுடன் அது நின்றவிடக் கூடாது. ஓர் ஆன்மீகத் தலைவர் பக்களை பிரச்சினையில் எப்படி எப்படியெல்லாம் கலந்து போய் நின்று நான்கெல்லாம் வழிகாட்டி நின்றார் என்பதை இன்னும் விரிவுபடுத்தி நிறியதொரு நூலாக அதை விரித்தெழுதி வெளியிட வேண்டும் எனத் திரு. பாலகுமாரன் அவர்களிடம் கேட்டுக்

கொள்கின்றேன். அடிகளாரின் புதுமுறைத் தொண்டு பிற்சந்ததியினருக்குத் தெரியும் பதிவு ஆவணமாக அந்நூல் அமைய வேண்டும் எனவும் விரும்புகின்றேன்.

எங்களுக்குச் சொல்லத் தக்கதான பிரதான நிகழ்ச்சி ஒன்றைச் சொல்ல முடியுமா?

கைதடி. க. சகாதேவன்

சொல்லக் கூடியதான பல நிகழ்ச்சிகளைக் கூறலாம். அதே சமயம் என் மனசில் ஆழமாகப் பதிந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை உங்களுக்குச் சொல்லி வைக்கின்றேன். உத்தரப் பிரதேசம் என்றொரு மாநிலம் உண்டு. இந்தியாவின் பிரதமர்களை உருவாக்கும் மாநிலம் என்று அதற்குப் பெயர். அந்த மாநிலத்தில் சமீபத்தில் முதல்வராகப் பொறுப்பேற்றுள்ளவர் மாயாவதி என்பவர் இதில் அதிசயம் என்னவென்றால் இவர்தான் இந்தியாவில் முதன் முதலில் ஒரு மாநிலத்தின் முதலமைச்சராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற தனித் தனி ஆளும் டென். காலம் காலமாக உயர் குடிப் பிறப்பாளர்களும், பிராமணர்களும் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த அந்தப் பாரிய பிரதேசத்திற்கு இன்று ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட பெண் முதல்வராக வந்தது வரலாற்றில் முக்கிய ஒரு திருப்பமாகும். காற்று எந்தப் பக்கம் வீசுகின்றது என்பதற்கு இது ஒரு பதச் சோதனாகும்.

இதில் முக்கிய விஷயம் என்னவென்றால் இந்த ஹரிஜனப் பெண் சிறு பராயத்தில் நிலப் பிரபு ஒருவரின் எருமைகளை மேய்த்து வந்தவர் என்பதுதான் மிக முக்கியமான செய்தியாகும்.

● கடந்த பத்து ஆண்டுகளுக்குள் விஞ்ஞானம் அபரிமிதமாக வளர்த்ததாங்கி வருகின்றது. இது எங்குபோய் நிற்கும்? கோப்பாய் எம். சபேசன்

உண்மையாகவே பிரமிப்பாக இருக்கிறது. சமீபத்தில் ஒரு படத்தையும் அதன் செய்திச் சுருக்கத்தையும் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். பெண் கொரிலாக் குரங்கொன்றுக்கு மனித ஆண் விந்துவை அதன் கர்ப்பப்பையில் செலுத்தி அதைக் கர்ப்பமடைய வைத்து அழகான ஓர் ஆண் குழந்தையை அக்குரங்கு சுகம். கப் பெற்றெடுத்துள்ளது. அக் குழந்தையைப் பரிசோதனை செய்த விஞ்ஞானிகள் 'ஐன்' என்ப பெயரிட்டுமுள்ளனர். குரங்கு குழந்தையை அணைத்து வண்ணம் பாலூட்டிக் கொண்டு இருக்கின்றது. விஞ்ஞானி அணுணுவப் பிழந்தான். உலகம் அந்த அகர உற்பத்தியைக் கண்டு கதிகலங்கிப் போயுள்ளது. இன்று மிருகம் மனிதச் சிசுக்களைப் பெற்றெடுக்கின்றது. நாளைய உலகத்தின் கதி என்னவாகுமோ?

இச் சஞ்சிகை 234 பி. காலகேசனதுறை வீதி, யாழ்ப்பாணம் ஸ்காலரில் வசிக்கவரும், ஆசிரியரும், வெளியிடுபவருமான டொமினி ஜீவா அவர்களினால் 'மல்லிகைப் பந்தல்' அச்சகத்தில் அச்சிடப்பெற்றது. அட்டை: யாழ். புனித வணன் கத்தோலிக்க அச்சகம்

ESTATE SUPPLIERS COMMISSION AGENTS

★ VARIETIES OF

★ CONSUMER GOODS

★ OILMAN GOODS

★ TIN FOODS

★ GRAINS

THE EARLIEST SUPPLIERS
FOR ALL YOUR

NEEDS

WHOLESALE & RETAIL

DIAL : 26587

TO

E. SITTAMPALAM & SONS.

223, FIFTH CROSS STREET,
COLOMBO-11

Copyright © 2007 Noolaham Foundation

Dealers in:
Timber Plywood & Kempas

With Best Compliments of:

STAT LANKA

32, 34, ARMOUR STREET,
COLOMBO - 13.

T. Phone : 071 - 32636

Fax : 446672